

EUROPSKA UNIJA

EUROPSKI PARLAMENT

VIJEĆE

**Strasbourg, 14. studenoga 2018.
(OR. en)**

**2016/0151 (COD)
LEX 1839**

**PE-CONS 33/1/18
REV 1**

**AUDIO 53
DIGIT 134
CONSOM 178
TELECOM 191
CODEC 1085**

**DIREKTIVA EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA O IZMJENI DIREKTIVE 2010/13/EU O
KOORDINACIJI ODREĐENIH ODREĐABA UTVRĐENIH ZAKONIMA I DRUGIM
PROPISIMA U DRŽAVAMA ČLANICAMA O PRUŽANJU AUDIOVIZUALNIH MEDIJSKIH
USLUGA (DIREKTIVA O AUDIOVIZUALNIM MEDIJSKIM USLUGAMA) U POGLEDU
PROMJENJIVOG STANJA NA TRŽIŠTU**

DIREKTIVA (EU) 2018/...
EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA

od 14. studenoga 2018.

o izmjeni Direktive 2010/13/EU
o koordinaciji određenih odredaba utvrđenih zakonima
i drugim propisima u državama članicama o pružanju
audiovizualnih medijskih usluga (Direktiva o audiovizualnim medijskim uslugama)
u pogledu promjenjivog stanja na tržištu

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 53. stavak 1. i članak 62.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora¹,

uzimajući u obzir mišljenje Odbora regija²,

u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom³,

¹ SL C 34, 2.2.2017., str. 157.

² SL C 185, 9.6.2017., str. 41.

³ Stajalište Europskog parlamenta od 2. listopada 2018. (još nije objavljeno u Službenom listu) i Odluka Vijeća od 6. studenoga 2018.

budući da:

- (1) Posljednja suštinska izmjena Direktive Vijeća 89/552/EEZ¹, koja je kasnije kodificirana Direktivom 2010/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća², izvršena je 2007. donošenjem Direktive 2007/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća³. Otada je došlo do znatnog i naglog razvoja tržišta audiovizualnih medijskih usluga zbog trenutačne konvergencije televizije i internetskih usluga. Tehnički razvoj omogućio je nove vrste usluga i korisničkih iskustava. Navike gledanja, posebno kod mlađih generacija, znatno su se promijenile. Iako je veliki televizijski zaslon i dalje važan uređaj za dijeljenje audiovizualnih iskustava, mnogi gledatelji prešli su na gledanje audiovizualnog sadržaja na drugim, prijenosnim uređajima. Tradicionalni televizijski sadržaj i dalje čini najveći udio prosječnog dnevnog vremena gledanja.

¹ Direktiva Vijeća 89/552/EEZ od 3. listopada 1989. o koordinaciji određenih odredaba predviđenih zakonima i drugim propisima u državama članicama u odnosu na obavljanje djelatnosti televizijskog emitiranja (SL L 298, 17.10.1989., str. 23.).

² Direktiva 2010/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 10. ožujka 2010. o koordinaciji određenih odredaba utvrđenih zakonima i drugim propisima u državama članicama o pružanju audiovizualnih medijskih usluga (Direktiva o audiovizualnim medijskim uslugama) (SL L 95, 15.4.2010., str. 1.).

³ Direktiva 2007/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2007. o izmjeni Direktive Vijeća 89/552/EEZ o usklađivanju određenih odredaba utvrđenih zakonima i drugim propisima u državama članicama u odnosu na obavljanje djelatnosti televizijskog emitiranja (SL L 332, 18.12.2007., str. 27.).

Međutim, nove vrste sadržaja, poput videoisječaka ili sadržaja koje generiraju korisnici sve više dobivaju na važnosti, a novi akteri, među ostalim pružatelji usluga videa na zahtjev i platformi za razmjenu videozapisa, učvrstili su svoj položaj. Ta konvergencija medija zahtijeva ažuriran pravni okvir kako bi se odrazila kretanja na tržištu i postigla ravnoteža između pristupa uslugama online sadržaja, zaštite potrošača i konkurentnosti.

- (2) Komisija je 6. svibnja 2015. donijela komunikaciju pod nazivom „Strategija jedinstvenog digitalnog tržišta za Europu” u kojoj je najavila reviziju Direktive 2010/13/EU.
- (3) Direktiva 2010/13/EU trebala bi se nastaviti primjenjivati samo na one usluge čija je glavna svrha pružanje programa u svrhu obavješćivanja, zabave ili obrazovanja. Trebalo bi smatrati i da je zahtjev glavne svrhe ispunjen ako usluga ima audiovizualni sadržaj i oblik koji su odvojivi od glavne aktivnosti pružatelja usluge, poput samostalnih dijelova online novina koji sadrže audiovizualne programe ili videozapise koje su generirali korisnici, pri čemu se može smatrati da su ti dijelovi odvojivi od njegove glavne aktivnosti. Trebalo bi smatrati da je usluga samo neodvojiv dodatak glavnoj aktivnosti kao rezultat povezanosti između audiovizualne ponude i glavne aktivnosti, kao što je pružanje vijesti u pisanom obliku. Kao takvi, kanali ili bilo koje druge audiovizualne usluge za koje uredničku odgovornost snosi pružatelj mogu se sami po sebi smatrati audiovizualnim medijskim uslugama, čak i ako se pružaju na platformi za razmjenu videozapisa čije je obilježje nepostojanje uredničke odgovornosti. U takvim slučajevima odgovornost za usklađenost s Direktivom 2010/13/EU pada na pružatelje koji snose uredničku odgovornost.

- (4) Uslugama platformi za razmjenu videozapisa pruža se audiovizualni sadržaj kojemu sve više pristupa šira javnost, a posebice mladi. To se ujedno odnosi i na usluge društvenih medija koje su postale važno sredstvo za dijeljenje informacija te za zabavu i obrazovanje, među ostalim osiguravanjem pristupa programima i videozapisima koje su generirali korisnici. Te usluge društvenih medija potrebno je uključiti u područje primjene Direktive 2010/13/EU jer se natječu za istu publiku i prihode kao i audiovizualne medijske usluge. Nadalje, one imaju znatan učinak i u smislu olakšavanja mogućnosti korisnika da oblikuju i utječu na mišljenja drugih korisnika. Stoga, kako bi se maloljetnici zaštitili od štetnog sadržaja, a svi građani od poticanja na mržnju, nasilje i terorizam, te bi usluge trebalo obuhvatiti Direktivom 2010/13/EU u mjeri u kojoj zadovoljavaju definiciju usluga platformi za razmjenu videozapisa.

- (5) Iako cilj Direktive 2010/13/EU nije uređenje usluga društvenih medija kao takvih, usluge društvenih medija trebalo bi obuhvatiti ako pružanje programa i videozapisa koje su generirali korisnici predstavlja jednu od osnovnih funkcionalnosti te usluge. Pružanje programâ i videozapisa koje su generirali korisnici moglo bi se smatrati jednom od osnovnih funkcionalnosti usluge društvenih medija ako audiovizualni sadržaj nije samo prateći u odnosu na aktivnosti te usluge društvenih medija ili ako ne predstavlja samo njihov manji dio. Kako bi se osigurala jasnoća, učinkovitost i dosljednost provedbe, Komisija bi, prema potrebi i nakon savjetovanja s Odborom za kontakt, trebala izdati smjernice o praktičnoj primjeni kriterija osnovne funkcionalnosti iz definicije pojma „usluge platformi za razmjenu videozapisa”. Te bi smjernice trebalo sastaviti uzimajući u obzir ciljeve interesa šire javnosti koje treba postići mjerama koje trebaju poduzeti pružatelji platformi za razmjenu videozapisa i pravo na slobodu izražavanja.
- (6) Kada odvojivi dio usluge sačinjava uslugu platformi za razmjenu videozapisa za potrebe Direktive 2010/13/EU, samo bi taj dio trebao biti obuhvaćen tom direktivom, i to samo u pogledu programa i videozapisa koje su generirali korisnici. Videoisječci koji su uključeni u urednički sadržaj elektroničkih verzija novina i časopisa te animirane slike kao što su GIF-ovi ne bi trebali biti obuhvaćeni Direktivom 2010/13/EU. Definicijom usluge platformi za razmjenu videozapisa ne bi trebalo obuhvatiti gospodarske djelatnosti, poput pružanja audiovizualnog sadržaja na privatnim internetskim stranicama i nekomercijalnih interesnih zajednica.

- (7) Kako bi se osigurala učinkovita provedba Direktive 2010/13/EU, ključno je da države članice uspostave i vode ažuriranu evidenciju pružatelja medijskih usluga i pružatelja platformi za razmjenu videozapisa u njihovoj nadležnosti i da redovito razmjenjuju tu evidenciju sa svojim nadležnim neovisnim regulatornim vlastima ili tijelima i Komisijom. Ta bi evidencija trebala uključivati informacije o kriterijima na kojima se temelji nadležnost.
- (8) Za utvrđenje nadležnosti potrebna je procjena činjeničnih stanja u odnosu na kriterije propisane u Direktivi 2010/13/EU. Ocjenjivanjem takvih činjeničnih stanja mogli bi se dobiti proturječni rezultati. U primjeni postupaka suradnje predviđenih u toj direktivi važno je da Komisija svoje nalaze može utemeljiti na pouzdanim činjenicama. Skupina europskih regulatora za audiovizualne medijske usluge (ERGA) trebala bi stoga imati ovlasti da na zahtjev Komisije donese mišljenja o nadležnosti. Ako se Komisija u primjeni tih postupaka suradnje odluči savjetovati s ERGA-om, trebala bi o tome obavijestiti Odbor za kontakt, među ostalim o obavijestima primljenima od država članica u okviru tih postupaka suradnje te o mišljenju ERGA-e.
- (9) Postupci i uvjeti za ograničavanje slobode pružanja i primanja audiovizualnih medijskih usluga trebali bi biti isti i za linearne i nelinearne usluge.

- (10) U skladu sa sudskom praksom Suda Europske unije ("Sud"), moguće je ograničiti pravo na pružanje usluga zajamčeno u Ugovoru zbog prevladavajućih razloga od interesa za širu javnost, primjerice postizanja visoke razine zaštite potrošača, pod uvjetom da su takva ograničenja opravdana, razmjerna i nužna. Stoga bi država članica trebala moći poduzeti određene mjere kako bi osigurala poštovanje svojih pravila o zaštiti potrošača koja nisu obuhvaćena područjima koja su koordinirana Direktivom 2010/13/EU. Mjere koje je država članica poduzela radi provedbe svojeg nacionalnog režima zaštite potrošača, među ostalim u odnosu na oglašavanje igara na sreću, trebale bi biti opravdane, razmjerne cilju koji se nastoji postići i nužne prema zahtjevima sudske prakse Suda. U svakom slučaju država članica primateljica ne smije poduzimati nikakve mjere kojima bi se na njezinu državnom području spriječio daljnji prijenos televizijskih emisija iz druge države članice.
- (11) Kada država članica, obavješćuje Komisiju da se neki pružatelj medijske usluge poslovno nastanio u državi članici koja ima nadležnost kako bi zaobišao stroža pravila u područjima koja se usklađuju Direktivom 2010/13/EU, a koja bi bila primjenjiva na tog pružatelja da ima poslovni nastan u državi članici koja je izvršila obavješćivanje, trebala bi u tu svrhu predočiti vjerodostojne i valjano potkrijepljene dokaze. Takvi bi dokazi trebali sadržavati niz potvrđujućih činjenica na temelju kojih se takvo zaobilaženje pravila može opravdano utvrditi.

- (12) U svojoj Komunikaciji Europskom parlamentu i Vijeću o boljoj regulativi za bolje rezultate – Agenda EU-a Komisija je naglasila da će pri razmatranju rješenja politike u obzir uzeti i regulatorna i neregulatorna sredstva oblikovana na zajedničkoj praksi i načelima za bolju samoregulaciju i koregulaciju. Niz kodeksa ponašanja utvrđenih u područjima koja se usklađuju Direktivom 2010/13/EU pokazali su se dobro oblikovanim u skladu s načelima bolje samoregulacije i koregulacije. Postojanje zakonodavne podloge smatralo se važnim čimbenikom uspjeha u promicanju usklađenosti s kodeksom samoregulacije ili koregulacije. Jednako je važno da se tim kodeksima uspostave konkretne zadaće i ciljevi kojima se omogućuje redovito, transparentno i neovisno praćenje i evaluacija ciljeva kodeksa ponašanja. U kodeksima ponašanja trebalo bi se omogućiti i učinkovito izvršenje. Ta bi se načela trebala slijediti u kodeksima samoregulacije i koregulacije donesenima u područjima koja se usklađuju Direktivom 2010/13/EU.
- (13) Iskustvo je pokazalo da i instrumenti samoregulacije i instrumenti koregulacije, primijenjeni u skladu s različitim pravnim tradicijama država članica, mogu imati važnu ulogu u osiguravanju visoke razine zaštite potrošača. Mjere usmjerene na postizanje ciljeva od interesa za širu javnost u sektoru audiovizualnih medijskih usluga, koji je u nastajanju, učinkovitije su ako ih se poduzima uz aktivnu potporu samih pružatelja usluga.

- (14) Samoregulacija predstavlja vrstu dobrovoljne inicijative koja omogućuje gospodarskim operatorima, socijalnim partnerima, nevladinim organizacijama i udrugama da donesu zajedničke smjernice, među sobom i za sebe. Odgovorni su za razvoj, praćenje i izvršavanje tih smjernica, kao i usklađenost s njima. Države članice trebale bi, u skladu sa svojim različitim pravnim tradicijama, prepoznati ulogu koju može imati učinkovita samoregulacija kao dodatak uspostavljenim zakonodavnim, pravosudnim i upravnim mehanizmima te njezin koristan doprinos postizanju ciljeva Direktive 2010/13/EU. Međutim, iako bi samoregulacija mogla biti nadopunjujuća metoda primjene pojedinih odredaba Direktive 2010/13/EU, ona ne bi trebala predstavljati zamjenu za obveze nacionalnog zakonodavca. Koregulacija pruža, u svojem minimalnom obliku, pravnu vezu između samoregulacije i nacionalnog zakonodavca u skladu s pravnim tradicijama država članica. U koregulaciji regulatornu ulogu dijele dionici i vlada ili nacionalne regulatorne vlasti ili tijela. Uloga mjerodavnih javnih tijela uključuje priznavanje sustava koregulacije, reviziju njegovih postupaka i financiranje sustava. Koregulacijom bi se trebala dopustiti mogućnost državne intervencije u slučaju kada njezini ciljevi nisu postignuti. Ne dovodeći u pitanje formalne obveze država članica u vezi s prenošenjem zakonodavstva, Direktivom 2010/13/EU potiče se uporaba samoregulacije i koregulacije. No time se ne obvezuju države članice da uspostave režime samoregulacije, koregulacije, ili oboje, niti da prekinu ili ugroze postojeće inicijative za koregulaciju koje su u državama članicama već prisutne i učinkovite.

- (15) Transparentnost vlasništva medija izravno je povezana sa slobodom izražavanja kao temeljem demokratskih sustava. Informacijama koje se odnose na vlasničku strukturu pružateljâ medijskih usluga, pri čemu je posljedica takva vlasništva nadzor ili izvršavanje znatnog utjecaja nad sadržajem pruženih usluga, korisnicima se omogućuje oblikovanje utemeljenog mišljenja o takvom sadržaju. Države članice trebale bi moći utvrditi bi li i do koje bi mjere informacije o vlasničkoj strukturi pružatelja medijske usluge trebale biti dostupne korisnicima, pod uvjetom da se poštuje bit dotičnih temeljnih prava i sloboda te da su takve mjere nužne i razmjerne.
- (16) Zbog posebne prirode audiovizualnih medijskih usluga, a osobito zbog utjecaja koji te usluge imaju na način na koji ljudi oblikuju svoja mišljenja, korisnici imaju legitiman interes da saznaju tko je odgovoran za sadržaj tih usluga. Kako bi se ojačala sloboda izražavanja i time promicao medijski pluralizam i izbjegli sukobi interesa, važno je da države članice osiguraju da korisnici u svakom trenutku imaju jednostavan i izravan pristup informacijama o pružateljima medijske usluge. Svaka država članica mora donijeti svoje odluke, posebice u pogledu informacija koje se mogu pružiti o vlasničkoj strukturi i stvarnim vlasnicima.

- (17) Kako bi se poslovnim subjektima i tijelima država članica osigurale usklađenost i pravna sigurnost, pojam „poticanje na nasilje ili mržnju” trebalo bi, u odgovarajućoj mjeri, razumjeti u smislu Okvirne odluke Vijeća 2008/913/PUP¹.
- (18) Uzimajući u obzir razvoj sredstava s pomoću kojih se sadržaj širi putem elektroničkih komunikacijskih mreža, važno je zaštititi širu javnost od sadržaja kojim se potiče na terorizam. Direktivom 2010/13/EU stoga bi se trebalo osigurati da audiovizualne medijske usluge ne sadrže javno poticanje na počinjenje kaznenog djela terorizma. Kako bi se poslovnim subjektima i tijelima država članica osigurale usklađenost i pravna sigurnost, pojam „javno poticanje na počinjenje kaznenog djela terorizma” trebalo bi razumjeti u smislu Direktive (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća².
- (19) Radi omogućivanja gledateljima, uključujući roditelje i maloljetnike, da donose informirane odluke o sadržaju koji će se gledati, nužno je da pružatelji medijskih usluga daju dovoljno informacija o sadržaju koji bi mogao naštetiti fizičkom, psihičkom ili moralnom razvoju maloljetnika. To bi se moglo učiniti, primjerice, sustavom opisa sadržaja, zvučnim upozorenjem, vizualnom oznakom ili bilo kojim drugim sredstvom, kojima se opisuje priroda sadržaja.

¹ Okvirna odluka Vijeća 2008/913/PUP od 28. studenoga 2008. o suzbijanju određenih oblika i načina izražavanja rasizma i ksenofobije kaznenopravnim sredstvima (SL L 328, 6.12.2008., str. 55.).

² Direktiva (EU) 2017/541 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o suzbijanju terorizma i zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2002/475/PUP i o izmjeni Odluke Vijeća 2005/671/PUP (SL L 88, 31.3.2017., str. 6.).

- (20) Odgovarajuće mjere za zaštitu maloljetnikâ primjenjive na usluge televizijskog emitiranja trebale bi se primjenjivati i na audiovizualne medijske usluge na zahtjev. Time bi se trebala povećati razina zaštite. Pristupom minimalnog usklađivanja državama članicama omogućuje se da razviju veću razinu zaštite za sadržaj kojim bi se moglo naštetiti fizičkom, psihičkom ili moralnom razvoju maloljetnikâ. Sadržaj kojim se uzrokuje najveća šteta, kojim bi se moglo naštetiti fizičkom, psihičkom ili moralnom razvoju maloljetnikâ, ali koji nužno ne predstavlja kazneno djelo, trebao bi podlijevati najstrožim mjerama poput šifriranja i učinkovite roditeljske kontrole, ne dovodeći u pitanje donošenje strožih mjera od strane država članica.
- (21) U Uredbi (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća¹ prepoznaje se da djeca zaslužuju posebnu zaštitu u pogledu obrade njihovih osobnih podataka. Uspostava mehanizama za zaštitu djece od strane pružatelja medijskih usluga neminovno vodi do obrade osobnih podataka maloljetnika. S obzirom na činjenicu da je cilj takvih mehanizama zaštita djece, osobne podatke maloljetnika obrađene u okviru tehničkih mjera za zaštitu djece ne bi trebalo upotrebljavati u komercijalne svrhe.

¹ Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL L 119, 4.5.2016., str. 1.).

- (22) Osiguravanje pristupačnosti audiovizualnog sadržaja osnovni je zahtjev u kontekstu obveza preuzetih na temelju Konvencije Ujedinjenih naroda o pravima osoba s invaliditetom. U kontekstu Direktive 2010/13/EU pojam „osobe s invaliditetom” trebalo bi tumačiti s obzirom na prirodu usluga obuhvaćenih tom direktivom, to jest audiovizualnih medijskih usluga. Pravo osoba s poteškoćama i starijih osoba na sudjelovanje i uključenost u društveni i kulturni život Unije povezano je s pružanjem pristupačnih audiovizualnih medijskih usluga. Države članice stoga bi bez nepotrebne odgode trebale osigurati da pružatelji medijskih usluga u njihovoj nadležnosti aktivno nastoje učiniti sadržaj pristupačnim za osobe s invaliditetom, posebno osobe s oštećenjem vida ili sluha. Trebalo bi udovoljiti zahtjevima za pristupačnost u okviru postupnog i kontinuiranog procesa, uzimajući u obzir praktična i neizbježna ograničenja kojima bi se mogla onemogućiti potpuna pristupačnost, kao što su programi ili događanja koji se prenose u stvarnom vremenu. Kako bi se mjerio napredak koji su pružatelji medijskih usluga postigli u postupnom povećanju pristupačnosti svojih usluga osobama s oštećenjima vida ili sluha, države članice trebale bi zahtijevati da ih pružatelji medijskih usluga s poslovnim nastanom na njihovu državnom području redovito izvješćuju.

- (23) Sredstva za postizanje dostupnosti audiovizualnih medijskih usluga u okviru Direktive 2010/13/EU trebala bi, među ostalim, uključivati znakovni jezik, umetanje podnaslova za gluhe i nagluhe osobe, zvučne podnaslove i zvučni opis. Međutim, tom direktivom nisu obuhvaćene značajke ili usluge kojima se pruža pristup audiovizualnim medijskim uslugama, kao ni značajke pristupačnosti elektroničkih programskih vodiča (EPG-ovi). Stoga se tom direktivom ne dovodi u pitanje pravo Unije usmjereno na usklađivanje pristupačnosti usluga kojima se pruža pristup audiovizualnim medijskim uslugama, kao što su internetske stranice, online aplikacije i EPG-ovi, ili pružanja informacija o pristupačnosti i u pristupačnim formatima.
- (24) U nekim slučajevima možda neće biti moguće pružiti hitne informacije na način koji je pristupačan osobama s invaliditetom. Međutim, zbog takvih iznimnih slučajeva ne bi se trebalo spriječiti javno obznanjivanje hitnih informacija putem audiovizualnih medijskih usluga.
- (25) Direktivom 2010/13/EU ne dovodi se u pitanje sposobnost država članica da uvedu obveze osiguravanja primjerenog isticanja sadržaja od općeg interesa u okviru definiranih ciljeva od općeg interesa kao što su medijski pluralizam, sloboda govora i kulturna raznolikost. Takve bi obveze trebalo uvesti samo ako su potrebne radi ispunjavanja ciljeva od općeg interesa koje su jasno definirale države članice u skladu s pravom Unije. Ako države članice odluče uvesti propise o primjerenom isticanju, trebale bi poduzetnicima uvesti samo proporcionalne obveze za poduzetnike u interesu legitimnih ciljeva javne politike.

- (26) Kako bi se zaštitila urednička odgovornost pružatelja medijskih usluga i lanac audiovizualnih vrijednosti, ključno je biti u mogućnosti zajamčiti integritet programâ i audiovizualnih medijskih usluga koje pružaju pružatelji medijskih usluga. Programe i audiovizualne medijske usluge trebalo bi prenositi bez njihova skraćivanja, mijenjanja ili prekida, kao i bez prekrivanja nadodanim elementima iz komercijalnih razloga, bez izričite suglasnosti pružatelja medijskih usluga. Države članice trebale bi osigurati da za elemente nadodane prekrivanjem koje je primatelj usluge pokrenuo ili odobrio isključivo za privatnu uporabu, kao što su elementi nadodani prekrivanjem koji su rezultat usluga za pojedinačne obavijesti, nije potrebna suglasnost pružatelja medijskih usluga. Kontrolni elementi bilo kojeg korisničkog sučelja nužni za upravljanje uređajem ili pretraživanje programa, kao što su trake za glasnoću, funkcije za pretraživanje, navigacijski izbornici ili popisi kanala, ne bi trebali biti obuhvaćeni. Isto tako ne bi trebalo obuhvatiti opravdane elemente nadodane prekrivanjem, kao što su informacije o upozorenjima, informacije od interesa za širu javnost, podnaslovi ili elementi komercijalnih komunikacija nadodani prekrivanjem, koje postavi pružatelj medijskih usluga. Ne dovodeći u pitanje članak 3. stavak 3. Uredbe (EU) 2015/2120 Europskog parlamenta i Vijeća¹, ne bi trebalo obuhvatiti ni tehnike kompresije podataka kojima se smanjuje veličina datoteke ni druge tehnike prilagođavanja usluge načinu distribucije, kao što su rezolucija i kodiranje, kojima se ni na koji način ne mijenja sadržaj.

¹ Uredba (EU) 2015/2120 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te o izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim pokretnim komunikacijskim mrežama u Uniji (SL L 310, 26.11.2015., str. 1.).

Mjere za zaštitu integriteta programa i audiovizualnih medijskih usluga trebalo bi uvesti ako su nužne radi ispunjavanja ciljeva od općeg interesa koje su jasno definirale države članice u skladu s pravom Unije. Takvim bi se mjerama poduzetnicima trebale uvesti proporcionalne obveze u interesu legitimnih ciljeva javne politike.

- (27) Uz iznimku pokroviteljstva i plasmana proizvoda, audiovizualne komercijalne komunikacije za alkoholna pića u audiovizualnim medijskim uslugama na zahtjev trebale bi biti usklađene s kriterijima primjenjivima na televizijsko oglašavanje i teletrgovinu za alkoholna pića, utvrđenima Direktivom 2010/13/EU. Detaljniji kriteriji primjenjivi na televizijsko oglašavanje i teletrgovinu za alkoholna pića ograničeni su na oglašavanje putem spotova, koje je samo po sebi odvojeno od programa i stoga isključuje druge komercijalne komunikacije koje su povezane s programom ili su sastavni dio programa, kao što su pokroviteljstvo i plasman proizvoda. Iz toga proizlazi da se ti kriteriji ne bi trebali primjenjivati na pokroviteljstvo i plasman proizvoda u audiovizualnim medijskim uslugama na zahtjev.

- (28) Na nacionalnoj i međunarodnoj razini postoje određene široko prihvaćene prehrambene smjernice, poput modela za profil hranjivih tvari Regionalnog ureda Svjetske zdravstvene organizacije za Europu, s ciljem razlikovanja hrane na temelju njezina prehrambenog sastava u kontekstu televizijskog oglašavanja hrane upućenog djeci. Trebalo bi poticati države članice da osiguraju da se samoregulacija i koregulacija, među ostalim putem kodeksâ ponašanja, upotrebljavaju za učinkovito smanjenje izloženosti djece audiovizualnoj komercijalnoj komunikaciji u pogledu hrane i pića s visokim sadržajem soli, šećera, masti, zasićenih masti ili transmasnih kiselina ili koji se iz drugih razloga ne uklapaju u te nacionalne ili međunarodne prehrambene smjernice.
- (29) Slično tomu, trebalo bi poticati države članice da osiguraju uporabu kodeksa ponašanja za samoregulaciju i koregulaciju u cilju učinkovitog smanjenja izloženosti djece i maloljetnika audiovizualnim komercijalnim komunikacijama o alkoholnim pićima. Na razini Unije i na nacionalnoj razini postoje određeni sustavi za samoregulaciju ili koregulaciju u cilju odgovornog stavljanja na tržište alkoholnih pića, uključujući audiovizualne komercijalne komunikacije. Te bi sustave trebalo dodatno poticati, posebno one usmjerene na osiguravanje toga da su audiovizualne komercijalne komunikacije za alkoholna pića popraćene porukama o odgovornoj konzumaciji.
- (30) Važno je da maloljetnici budu učinkovito zaštićeni od izloženosti audiovizualnim komercijalnim komunikacijama povezanim s promicanjem kockanja. U tom kontekstu na razini Unije i na nacionalnoj razini postoji nekoliko sustava za samoregulaciju ili koregulaciju u cilju promicanja odgovornog kockanja, među ostalim u audiovizualnim komercijalnim komunikacijama.

- (31) U cilju uklanjanja prepreka slobodnom kretanju prekograničnih usluga unutar Unije nužno je osigurati učinkovitost samoregulatornih mjera i mjera koregulacije koje su posebno usmjerene na zaštitu potrošača ili javnog zdravlja.
- (32) Tržište televizijskog emitiranja razvilo se i potrebna je stoga veća fleksibilnost u pogledu audiovizualnih komercijalnih komunikacija, posebno u pogledu kvantitativnih propisa za linearne audiovizualne medijske usluge i plasman proizvoda. Pojavom novih usluga, među ostalim onih bez oglašavanja, povećao se izbor za gledatelje koji jednostavno mogu preći na alternativne ponude.
- (33) Liberalizacijom plasmana proizvoda nije ostvareno očekivano prihvaćanje tog oblika audiovizualne komercijalne komunikacije. Konkretno, općom zabranom plasmana proizvoda, iako uz neke iznimke, nije ostvarena pravna sigurnost za pružatelje medijskih usluga. Stoga bi trebalo dopustiti plasman proizvoda u svim audiovizualnim medijskim uslugama i uslugama platformi za razmjenu videozapisa, uz mogućnost iznimki.

- (34) Plasman proizvoda ne bi trebao biti dopušten u informativnim programima i programima o tekućim događajima, programima o potrošačkim pitanjima te vjerskim i dječjim programima. Osobito, dokazano je da plasman proizvoda i uključeni oglasi mogu utjecati na ponašanje djece jer djeca često nisu sposobna prepoznati komercijalni sadržaj. Stoga treba i dalje zabranjivati plasman proizvoda u dječjim programima. Programi o potrošačkim pitanjima programi su kojima se nude savjeti gledateljima ili koji uključuju ocjenjivanje u vezi s kupnjom proizvoda i usluga. Dopuštanjem plasmana proizvoda u takvim programima onemogućilo bi se jasno razlikovanje između oglašavanja i uredničkog sadržaja za gledatelje koji mogu očekivati iskrene ocjene proizvoda ili usluga u takvim programima.
- (35) Pružatelji audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev trebali bi promicati proizvodnju i distribuciju europskih djela osiguravanjem toga da njihovi katalozi sadržavaju minimalni udio europskih djela i da se ta djela dovoljno ističu. Trebalo bi se poticati označivanje audiovizualnog sadržaja koji se vodi kao europsko djelo s pomoću metapodataka kako bi takvi metapodaci bili dostupni pružateljima medijskih usluga. Isticanje uključuje promicanje europskih djela putem olakšavanja pristupa tim djelima. Isticanje se može osigurati različitim sredstvima kao što su poseban odjeljak za europska djela kojemu se može pristupiti s početne stranice usluge, mogućnost pretraživanja europskih djela u alatu za pretraživanje dostupnom u okviru te usluge, uporaba europskih djela u kampanjama te usluge ili minimalni postotak europskih djela koji se ističe u katalogu te usluge, primjerice uporabom banera ili sličnih alata.

- (36) Kako bi se osigurale primjerene razine ulaganja u europska djela, države članice trebale bi moći uvesti financijske obveze pružateljima medijskih usluga koji imaju poslovni nastan na njihovu državnom području. Te obveze mogu biti u obliku izravnih doprinosa za proizvodnju europskih djela i za stjecanje prava na njih. Države članice također bi mogle uvesti financijske doprinose koji se plaćaju u fond na temelju prihoda generiranih audiovizualnim medijskim uslugama koje se pružaju na njihovu državnom području ili su na njega usmjerene. U ovoj se Direktivi pojašnjava da je državi članici, s obzirom na izravnu povezanost između financijskih obveza i različitih kulturnih politika država članica, dopušteno i da uvede takve financijske obveze pružateljima medijskih usluga s poslovnim nastanom u drugoj državi članici i usmjerenima na njezino državno područje. U tom bi se slučaju financijske obveze trebale naplaćivati samo na prihod nastao od publike u ciljanoj državi članici. Pružatelji medijskih usluga od kojih se traži da doprinose programima financiranja filmske produkcije u ciljanoj državi članici trebali bi bez diskriminacije moći koristiti potporu koja je dostupna u okviru odgovarajućih programa financiranja filmske produkcije za pružatelje medijskih usluga, čak i ako nemaju poslovni nastan u toj državi članici.

- (37) Trenutačno televizijske kuće više ulažu u europska audiovizualna djela nego pružatelji audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev. Stoga, ako ciljana država članica odluči uvesti financijsku obvezu televizijskoj kući koja je u nadležnosti druge države članice, u obzir bi trebalo uzeti izravne doprinose za proizvodnju europskih djela i stjecanje prava na njih, a posebno za koprodukcije, od strane te televizijske kuće, uzimajući u obzir načelo proporcionalnosti. Time se ne dovodi u pitanje nadležnost država članica da, u skladu sa svojom kulturnom politikom i ovisno o usklađenošću s pravilima o državnim potporama, uspostave razinu financijskih doprinosa koje plaćaju pružatelji medijskih usluga u okviru njihove nadležnosti.
- (38) Kada država članica na temelju svakog pojedinačnog slučaja ocjenjuje je li audiovizualna medijska usluga na zahtjev s poslovnim nastanom u drugoj državi članici usmjerena na publiku na njezinu državnom području, ona upućuje na pokazatelje poput oglasa ili drugih vrsta promidžbe usmjerenih posebno na potrošače na njezinu državnom području, glavni jezik usluge ili postojanje sadržaja ili komercijalnih komunikacija koji su posebno usmjereni na publiku u državi članici prijema.
- (39) Ako država članica pružateljima medijskih usluga uvede plaćanje financijskih doprinosa, cilj takvih doprinosa trebalo bi biti odgovarajuće promicanje europskih djela, uz izbjegavanje rizika od dvostrukih nameta pružateljima medijskih usluga. Na taj način, ako država članica u kojoj pružatelj medijskih usluga ima poslovni nastan uvede takav financijski doprinos, ona bi trebala uzeti u obzir sve financijske doprinose koje su uvele ciljane države članice.

- (40) Kako bi se osiguralo da se obvezama koje se tiču promicanja europskih djela ne ugrožava razvoj tržišta i kako bi se omogućio ulazak novih aktera na tržište, takvi se zahtjevi ne bi trebali primjenjivati na pružatelje koji nemaju znatnu prisutnost na tržištu. To se posebno odnosi na pružatelje s niskim prometom ili malom publikom. Mala publika može se utvrditi, primjerice, na temelju vremena gledanja ili prodaje, ovisno o prirodi usluge, dok bi za utvrđivanje malog prometa trebalo uzeti u obzir različite veličine audiovizualnih tržišta u državama članicama. Također bi moglo biti neprimjereno uvoditi takve zahtjeve u slučajevima u kojima, s obzirom na prirodu ili tematiku audiovizualnih medijskih usluga, to ne bi bilo izvedivo ili opravdano.
- (41) Važno je da televizijske kuće imaju veću fleksibilnost i da mogu odlučivati o tome kada umetnuti oglašavanje kako bi osigurali najveću moguću potražnju oglašivača i protok gledatelja. No u tom je smislu također nužno održati zadovoljavajuću razinu zaštite potrošača jer bi se takvom fleksibilnošću gledatelje moglo izložiti pretjeranoj količini oglašavanja u vrijeme najveće gledanosti. Posebna ograničenja trebala bi se stoga primjenjivati u razdoblju od 6:00 do 18:00 sati te od 18:00 do 24:00 sata.

- (42) Neutralni okviri razdvajaju urednički sadržaj od televizijskog oglašavanja ili spotova za teletrgovinu te pojedinačne spotove. Omogućuju gledatelju da jasno razlikuje kraj jedne vrste audiovizualnog sadržaja i početak druge. Potrebno je pojasniti da su neutralni okviri isključeni iz kvantitativnih ograničenja određenih za televizijsko oglašavanje. Svrha je toga osigurati da vrijeme iskorišteno u neutralnim okvirima ne utječe na vrijeme iskorišteno za oglašavanje i da nema negativan učinak na prihode ostvarene oglašavanjem.
- (43) Vrijeme prijenosa dodijeljeno najavama televizijske kuće u vezi s vlastitim programima i pratećim proizvodima koji su izravno izvedeni iz tih programa ili najavama javnih službi i pozivima na dobrotvorne akcije koji se prenose besplatno, uz iznimku troškova koji nastanu za prijenos takvih poziva, ne bi se trebalo uključiti u maksimalna razdoblja trajanja prijenosa koja se mogu dodijeliti za televizijsko oglašavanje i teletrgovinu. Osim toga, mnoge televizijske kuće dio su većih grupa televizijskih kuća i emitiraju ne samo najave povezane s vlastitim programima i pratećim proizvodima koji su izravno izvedeni iz tih programa, već i one povezane s programima i audiovizualnim medijskim uslugama drugih subjekata koji pripadaju istoj grupi televizijskih kuća. Vrijeme prijenosa dodijeljeno takvim najavama također se ne bi trebalo uključiti u maksimalna razdoblja trajanja prijenosa koja se mogu dodijeliti za televizijsko oglašavanje i teletrgovinu.

- (44) Pružatelji platformi za razmjenu videozapisa obuhvaćeni Direktivom 2010/13/EU pružaju usluge informacijskog društva u smislu Direktive 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća¹. Na te se pružatelje stoga primjenjuju propisi o unutarnjem tržištu utvrđeni u toj Direktivi, ako imaju poslovni nastan u državi članici. Primjereno je osigurati da se isti propisi primjenjuju na pružatelje platformi za razmjenu videozapisa koji nemaju poslovni nastan u državi članici s ciljem zaštite učinkovitosti mjera za zaštitu maloljetnika i šire javnosti utvrđenih u Direktivi 2010/13/EU i osiguravanja što je više moguće ravnopravnijih uvjeta u mjeri u kojoj ti pružatelji imaju ili matično društvo ili društvo kći s poslovnim nastanom u državi članici ili ako su ti pružatelji dio određene skupine, a drugo društvo iz te skupine ima poslovni nastan u državi članici. Stoga, definicije utvrđene u Direktivi 2010/13/EU trebale bi se temeljiti na načelima i trebale bi osigurati to da društvu bude nemoguće isključiti se iz područja primjene te direktive stvaranjem grupacije koja se sastoji od više slojeva društava osnovanih unutar ili izvan Unije. Komisiju bi trebalo obavijestiti o pružateljima u nadležnosti svake države članice na temelju pravila o poslovnom nastanu utvrđenih u Direktivama 2000/31/EZ i 2010/13/EU.

¹ Direktiva 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu, posebno elektroničke trgovine (SL L 178, 17.7.2000., str. 1.).

- (45) Postoje novi izazovi, posebice u vezi s platformama za razmjenu videozapisa, u okviru kojih korisnici, osobito maloljetnici, sve više konzumiraju audiovizualni sadržaj. U tom kontekstu štetan sadržaj i govor mržnje koji se pružaju u okviru usluga platformi za razmjenu videozapisa sve su veći izvor zabrinutosti. Radi zaštite maloljetnika i šire javnosti od takvog sadržaja potrebno je uspostaviti razmjerna pravila o tim pitanjima.
- (46) Komercijalne komunikacije o uslugama platformi za razmjenu videozapisa već su uređene Direktivom 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća¹ kojom se zabranjuje nepoštena poslovna praksa poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču, uključujući zavaravajuću i agresivnu praksu u uslugama informacijskog društva.

¹ Direktiva 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. o nepoštenoj poslovnoj praksi poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu i o izmjeni Direktive Vijeća 84/450/EEZ, direktiva 97/7/EZ, 98/27/EZ i 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, kao i Uredbe (EZ) br. 2006/2004 Europskog parlamenta i Vijeća („Direktiva o nepoštenoj poslovnoj praksi”) (SL L 149, 11.6.2005., str. 22.).

U pogledu komercijalnih komunikacija u vezi s duhanom i povezanim proizvodima na platformama za razmjenu videozapisa, postojećim zabranama predviđenima u Direktivi 2003/33/EZ Europskog parlamenta i Vijeća¹, kao i zabranama koje se primjenjuju na komercijalne komunikacije o elektroničkim cigaretama i spremnicima za ponovno punjenje elektroničkih cigareta u skladu s Direktivom 2014/40/EU Europskog parlamenta i Vijeća², osigurava se dostatna zaštita potrošača od duhana i povezanih proizvoda. S obzirom na to da se korisnici sve više oslanjaju na usluge platformi za razmjenu videozapisa kako bi pristupili audiovizualnom sadržaju, nužno je osigurati dostatnu razinu zaštite potrošača usklađivanjem, u odgovarajućoj mjeri, pravila o audiovizualnim komercijalnim komunikacijama među svim pružateljima usluga. Stoga je važno da su audiovizualne komercijalne komunikacije na platformama za razmjenu videozapisa jasno utvrđene i da podliježu skupu minimalnih kvalitativnih zahtjeva.

¹ Direktiva 2003/33/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 26. svibnja 2003. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica o oglašavanju i sponzorstvu duhanskih proizvoda (SL L 152, 20.6.2003., str. 16.).

² Direktiva 2014/40/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica o proizvodnji, predstavljanju i prodaji duhanskih i srodnih proizvoda i o stavljanju izvan snage Direktive 2001/37/EZ (SL L 127, 29.4.2014., str. 1.).

- (47) Pružatelj platformi za razmjenu videozapisa ne snosi uredničku odgovornost za velik udio sadržaja koji se pruža u okviru usluga platformi za razmjenu videozapisa. Međutim, ti pružatelji obično utvrđuju organizaciju sadržaja, odnosno programâ, videozapisa koje su generirali korisnici i audiovizualnih komercijalnih komunikacija, među ostalim automatskim sredstvima ili algoritmima. Stoga bi se od tih pružatelja trebalo tražiti da poduzmu odgovarajuće mjere za zaštitu maloljetnika od sadržaja koji bi mogao naštetiti njihovu fizičkom, psihičkom ili moralnom razvoju. Od njih bi se trebalo zatražiti i da poduzmu odgovarajuće mjere za zaštitu šire javnosti od sadržaja kojim se potiče na nasilje ili mržnju usmjerene protiv skupine ili člana skupine na temelju bilo kojeg od razloga navedenih u članku 21. Povelje Europske unije o temeljnim pravima („Povelja”) ili čije širenje na temelju prava Unije sačinjava kazneno djelo.

- (48) S obzirom na prirodu odnosa pružateljâ prema sadržaju koji se pruža u okviru usluga platformi za razmjenu videozapisa, odgovarajuće mjere radi zaštite maloljetnika i šire javnosti trebale bi se odnositi na organizaciju sadržaja, a ne na sadržaj kao takav. Zahtjevi u tom pogledu kako su utvrđeni u Direktivi 2010/13/EU stoga bi se trebali primjenjivati ne dovodeći u pitanje članke od 12. do 14. Direktive 2000/31/EZ, kojima se predviđa izuzeće od odgovornosti za nezakonite informacije koje su prenesene, ili automatski, posredno ili privremeno pohranjene, ili su ih pohranili određeni pružatelji usluga informacijskog društva. Kod pružanja usluga obuhvaćenih člancima od 12. do 14. Direktive 2000/31/EZ, ti zahtjevi trebali bi se primjenjivati ne dovodeći u pitanje članak 15. te Direktive, kojim se zabranjuje da se tim pružateljima uvede opća obveza praćenja takvih informacija i aktivnog traženja činjenica ili okolnosti koje upućuju na nezakonite aktivnosti, pri čemu se to ne odnosi na obveze praćenja u posebnim slučajevima i, osobito, bez utjecaja na naloge nacionalnih nadležnih tijela u skladu s nacionalnim pravom.
- (49) Pružatelje usluga platformi za razmjenu videozapisa primjereno je uključiti čim je više moguće u provedbu odgovarajućih mjera koje treba poduzeti u skladu s Direktivom 2010/13/EU. Stoga bi trebalo poticati koregulaciju. Pružateljima usluga platformi za razmjenu videozapisa trebalo bi također i dalje biti dopušteno dobrovoljno poduzimanje strožih mjera u skladu s pravom Unije, uz poštovanje slobode izražavanja i informiranja te medijskog pluralizma.

- (50) Pravo na učinkovit pravni lijek i pravo na pravedno suđenje temeljna su prava utvrđena u članku 47. Povelje. Odredbe Direktive 2010/13/EU ne bi se stoga trebale tumačiti na način kojim bi se strankama uskratilo njihovo pravo pristupa pravosudnom sustavu.
- (51) Pri poduzimanju odgovarajućih mjera za zaštitu maloljetnika od štetnog sadržaja i za zaštitu šire javnosti od sadržaja kojim se potiče na nasilje, mržnju i terorizam u skladu s Direktivom 2010/13/EU, trebalo bi pažljivo uspostaviti ravnotežu primjenjivih temeljnih prava propisanih u Povelji. To se posebno i ovisno o slučaju odnosi na pravo na poštovanje privatnog i obiteljskog života i zaštitu osobnih podataka, slobodu izražavanja i informiranja, slobodu poduzetništva, zabranu diskriminacije i prava djeteta.
- (52) Cilj je Odbora za kontakt olakšati učinkovitu provedbu Direktive 2010/13/EU i s njime bi se trebalo redovito savjetovati o svim praktičnim problemima koji proizlaze iz njezine primjene. Rad Odbora za kontakt ne bi se trebao ograničiti na postojeća pitanja u području audiovizualne politike, već bi trebao obuhvatiti i relevantan razvoj događaja u tom sektoru. Sastavljen je od predstavnika mjerodavnih nacionalnih tijela država članica. Pri imenovanju svojih predstavnika države članice potiču se na promicanje rodne ravnopravnosti u sastavu Odbora za kontakt.

- (53) Države članice trebale bi osigurati da su njihove nacionalne regulatorne vlasti ili tijela pravno odvojeni od vlade. Međutim, to ne bi trebalo spriječiti države članice da izvršavaju nadzor u skladu sa svojim nacionalnim ustavnim pravom. Trebalo bi smatrati da su nacionalne regulatorne vlasti ili tijela ostvarili traženi stupanj neovisnosti ako su te vlasti ili ta tijela, uključujući one osnovane kao javne vlasti ili tijela, funkcionalno ili stvarno neovisna o svojim vladama i drugim javnim ili privatnim tijelima. To se smatra ključnim za osiguranje nepristranosti odluka koje donose nacionalne regulatorne vlasti ili tijela. Zahtjevom za neovisnost ne bi se trebala dovoditi u pitanje mogućnost država članica da uspostave regulatorna tijela koja imaju pregled nad različitim sektorima, kao što su audiovizualni i telekomunikacijski sektor. Nacionalne regulatorne vlasti ili tijela trebali bi imati provedbene ovlasti i resurse potrebne za ispunjavanje svojih zadaća, u pogledu osoblja, stručnog znanja i financijskih sredstava. Svojim bi djelovanjem nacionalne regulatorne vlasti ili tijela uspostavljeni Direktivom 2010/13/EU trebali osigurati ostvarivanje ciljeva medijskog pluralizma, kulturne raznolikosti, zaštite potrošača, pravilnog funkcioniranja unutarnjeg tržišta i promicanja poštenog tržišnog natjecanja.

- (54) Budući da je služenje interesima pojedinaca i oblikovanje javnog mišljenja jedna od svrha audiovizualnih medijskih usluga, takvim je uslugama ključno pojedincima i društvu moći prenijeti što je moguće potpunije informacije s najvišom razinom raznovrsnosti. Ta se svrha može postići samo ako uredničke odluke nisu podložne umiješanosti države niti su pod utjecajem nacionalnih regulatornih vlasti ili tijela, koji nadilaze običnu provedbu zakona i čiji cilj nije očuvati pravno zaštićeno pravo koje treba zaštititi bez obzira na određeno mišljenje.
- (55) Na nacionalnoj razini trebali bi postojati učinkoviti žalbeni mehanizmi. Relevantno žalbeno tijelo trebalo bi biti neovisno od uključenih strana. Takvo tijelo može biti i sud. Žalbenim postupkom ne bi se trebala dovesti u pitanje podjela nadležnosti u okviru nacionalnih pravosudnih sustava.
- (56) U cilju osiguravanja usklađene primjene audiovizualnog regulatornog okvira Unije u svim zemljama članicama, Komisija je Odlukom Komisije od 3. veljače 2014.¹ uspostavila ERGA. Uloga je ERGA-e pružanje usluga tehničke stručnosti Komisiji u njezinu radu s ciljem osiguravanja usklađene provedbe Direktive 2010/13/EU u svim državama članicama i olakšavanje suradnje među nacionalnim regulatornim vlastima ili tijelima te između nacionalnih regulatornih vlasti ili tijela i Komisije.

¹ Odluka Komisije C (2014) 462 final od 3. veljače 2014. o uspostavi Europske skupine regulatora za audiovizualne medijske usluge.

- (57) ERGA je pozitivno je doprinijela usklađenoj regulatornoj praksi i Komisiji pružila savjete na visokoj razini o provedbenim pitanjima. Stoga je potrebno Direktivom 2010/13/EU službeno priznati i ojačati njezinu ulogu. ERGA-u bi stoga trebalo uspostaviti u skladu s tom direktivom.
- (58) Komisija bi se trebala moći slobodno savjetovati s ERGA-om o bilo kojem pitanju povezanom s audiovizualnim medijskim uslugama i platformama za razmjenu videozapisa. ERGA bi trebala pomoći Komisiji pružanjem tehničkog stručnog znanja i savjeta te omogućivanjem razmjene najbolje prakse, među ostalim o kodeksima ponašanja za samoregulaciju i koregulaciju. Posebno, Komisija bi se trebala savjetovati s ERGA-om u pogledu primjene Direktive 2010/13/EU u cilju olakšavanja njezine usklađene provedbe. Na zahtjev Komisije ERGA bi trebala pružiti neobvezujuća mišljenja o nadležnosti, mjerama kojima se odstupa od načela slobode prijema i mjerama za rješavanje problema zaobilaženja nadležnosti. ERGA bi ujedno trebala biti u mogućnosti pružiti tehničke savjete o svim regulatornim pitanjima povezanim s okvirom audiovizualnih medijskih usluga, među ostalim u području govora mržnje i zaštite maloljetnika, kao i o sadržaju audiovizualnih komercijalnih komunikacija za hranu s velikim udjelom masti, soli ili natrija i šećera.

- (59) "Medijska pismenost" odnosi se na vještine, znanje i razumijevanje koji omogućuju građanima da se učinkovito i sigurno koriste medijima. Kako bi se građanima omogućilo da pristupe informacijama te odgovorno i sigurno upotrebljavaju, kritički procjenjuju i stvaraju medijski sadržaj, oni bi trebali imati napredne vještine medijske pismenosti. Medijska pismenost ne bi se trebala ograničiti samo na učenje o alatima i tehnologijama, nego bi trebala biti usmjerena na to da građani steknu vještine kritičkog razmišljanja potrebne za prosudbu, analizu složenih stanja i prepoznavanje razlike između mišljenja i činjenica. Stoga je potrebno da i pružatelji medijskih usluga i pružatelji platformi za razmjenu videozapisa promiču razvoj medijske pismenosti u svim dijelovima društva, za građane svake dobi i za sve medije, u suradnji sa svim relevantnim dionicima i uz pomno praćenje napretka s tim u vezi.
- (60) Direktivom 2010/13/EU ne dovodi se u pitanje obveza država članica da poštuju i štite ljudsko dostojanstvo. Njome se poštuju temeljna prava i načela utvrđena ponajprije u Povelji. Direktivom 2010/13/EU posebno se nastoji osigurati potpuno poštovanje prava na slobodu izražavanja, slobodu poduzetništva, prava na sudsko preispitivanje i promicanje primjene prava djece utvrđenih u Povelji.

- (61) Svim mjerama koje države članice poduzmu na temelju Direktive 2010/13/EU trebaju se poštovati sloboda izražavanja i informiranja te medijski pluralizam, kao i kulturna i jezična raznolikost, u skladu s Konvencijom Unescoa o zaštiti i promicanju raznolikosti kulturnih izričaja.
- (62) Pravo pristupa političkim informativnim programima ključno je za očuvanje temeljne slobode primanja informacija te za osiguranje potpune i pravilne zaštite interesa gledatelja u Uniji. S obzirom na sve veću važnost audiovizualnih medijskih usluga za društvo i demokraciju, emitiranje političkih vijesti trebalo bi omogućiti prekogranično diljem Unije u najvećoj mogućoj mjeri, ne dovodeći u pitanje pravila o autorskim pravima.
- (63) Direktiva 2010/13/EU ne odnosi na propise o privatnom međunarodnom pravu, posebno na propise o nadležnosti sudova i prava koje se primjenjuje na ugovorne i neugovorne obveze.

- (64) U skladu sa Zajedničkom političkom izjavom država članica i Komisije od 28. rujna 2011. o dokumentima s objašnjenjima¹, države članice obvezale su se da će u opravdanim slučajevima uz obavijest o svojim mjerama za prenošenje priložiti jedan ili više dokumenata u kojima se objašnjava veza između sastavnih dijelova direktive i odgovarajućih dijelova nacionalnih instrumenata za prenošenje. U slučaju ove Direktive zakonodavac smatra prosljeđivanje takvih dokumenata opravdanim.
- (65) Direktivu 2010/13/EU trebalo bi stoga na odgovarajući način izmijeniti,

DONIJELI SU OVU DIREKTIVU:

¹ SL C 369, 17.12.2011., str. 14.

Članak 1.

Direktiva 2010/13/EU mijenja se kako slijedi:

1. u članku 1. stavak 1. mijenja se kako slijedi:

(a) točka (a) zamjenjuje se sljedećim:

„(a) „audiovizualna medijska usluga” znači:

- i. usluga kako je definirana u člancima 56. i 57. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, čija je glavna svrha ili svrha njezina odvojiva dijela posvećena pružanju programâ, pod uredničkom odgovornošću pružatelja medijske usluge, široj javnosti u svrhu izvješćivanja, zabave ili obrazovanja s pomoću elektroničkih komunikacijskih mreža u smislu članka 2. točke (a) Direktive 2002/21/EZ; takva audiovizualna medijska usluga jest ili televizijska emisija kako je određena u točki (e) ovog stavka ili audiovizualna medijska usluga na zahtjev kako je određena u točki (g) ovog stavka;
- ii. audiovizualna komercijalna komunikacija;”;

(b) umeće se sljedeća točka:

„(aa) „usluga platformi za razmjenu videozapisa” znači usluga kako je utvrđena člancima 56. i 57. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, pri čemu je glavna svrha usluge ili njezina odvojiva dijela ili osnovne funkcionalnosti usluge posvećena tome da se široj javnosti pruže programi, videozapisi koje su generirali korisnici ili oboje, za koje pružatelj platforme za razmjenu videozapisa ne snosi uredničku odgovornost, u svrhu izvješćivanja, zabave ili obrazovanja s pomoću elektroničke komunikacijske mreže u smislu članka 2. točke (a) Direktive 2002/21/EZ i čiju organizaciju utvrđuje pružatelj platforme za razmjenu videozapisa, među ostalim automatskim sredstvima ili algoritmima, posebno prikazivanjem, označivanjem i određivanjem slijeda.”;

(c) točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) „program” znači niz pokretnih slika sa ili bez zvuka koji tvori pojedinačnu stavku, neovisno o svojoj duljini, u rasporedu ili katalogu koji je izradio pružatelj medijske usluge, uključujući dugometražne filmove, videoisječke, sportske događaje, komedije situacija, dokumentarne filmove, dječje programe i izvorne drame;”;

(d) umeću se sljedeće točke:

„(ba) „videozapis koji je generirao korisnik” znači niz pokretnih slika sa ili bez zvuka koji tvori pojedinačnu stavku, neovisno o svojoj duljini, koju je izradio korisnik te koji je taj korisnik ili bilo koji drugi korisnik učitao na platformu za razmjenu videozapisa;

(bb) „urednička odluka” znači odluka koja se redovito donosi za potrebe izvršavanja uredničke odgovornosti i povezana je sa svakodnevnim funkcioniranjem audiovizualne medijske usluge;”;

(e) umeće se sljedeća točka:

„(da) „pružatelj platformi za razmjenu videozapisa” znači fizička ili pravna osoba koja pruža uslugu platforme za razmjenu videozapisa;”;

(f) točka (h) zamjenjuje se sljedećim:

„(h) „audiovizualna komercijalna komunikacija” znači slike sa ili bez zvuka koje su izrađene za promicanje, izravno ili neizravno, robe, usluga ili ugleda fizičke ili pravne osobe koja se bavi gospodarskom djelatnošću; te slike prate ili su uključene u program ili u videozapis koji je generirao korisnik u zamjenu za plaćanje ili za sličnu naknadu ili u svrhe vlastitog promicanja. Oblici audiovizualne komercijalne komunikacije uključuju, među ostalim, televizijsko oglašavanje, pokroviteljstvo, teletrgovinu i plasman proizvoda;”;

(g) točka (k) zamjenjuje se sljedećim:

„(k) „pokroviteljstvo” znači svaki doprinos javnih ili privatnih poduzeća ili fizičkih osoba koje nisu uključene u pružanje audiovizualnih medijskih usluga ili usluga platformi za razmjenu videozapisa ili u proizvodnju audiovizualnih djela financiranju audiovizualnih medijskih usluga, usluga platformi za razmjenu videozapisa, videozapisa koje su generirali korisnici ili programâ u svrhu promicanja njihova imena, žiga, ugleda, aktivnosti ili proizvoda;”;

(h) točka (m) zamjenjuje se sljedećim:

„(m) „plasman proizvoda” znači svaki oblik audiovizualne komercijalne komunikacije koja se sastoji od uključivanja proizvoda, usluge ili pripadajućeg žiga ili upućivanja na njih tako da se prikazuju u programu ili videozapisu koji je generirao korisnik u zamjenu za plaćanje ili sličnu naknadu;”;

2. naslov poglavlja II. zamjenjuje se sljedećim:

„Opće odredbe za audiovizualne medijske usluge”;

3. članak 2. mijenja se kako slijedi:

(a) u stavku 3. točka (b) zamjenjuje se sljedećim:

„(b) ako pružatelj medijske usluge ima sjedište u jednoj od država članica, ali se uredničke odluke o audiovizualnoj medijskoj usluzi donose u drugoj državi članici, smatra se da pružatelj medijske usluge ima poslovni nastan u državi članici u kojoj djeluje znatan dio radne snage uključene u obavljanje aktivnosti audiovizualnih medijskih usluga u vezi s programom. Ako znatan dio radne snage uključene u obavljanje aktivnosti audiovizualne medijske usluge u vezi s programom djeluje u svakoj od tih država članica, smatra se da pružatelj medijske usluge ima poslovni nastan u državi članici u kojoj ima sjedište. Ako znatan dio radne snage uključene u obavljanje aktivnosti audiovizualnih medijskih usluga u vezi s programom ne djeluje ni u jednoj od tih država članica, smatra se da pružatelj medijske usluge ima poslovni nastan u državi članici u kojoj je započeo svoju djelatnost u skladu s pravom te države članice, pod uvjetom da zadrži stabilnu i učinkovitu povezanost s gospodarstvom te države članice;”;

(b) umeću se sljedeći stavci:

„5.a Države članice osiguravaju da pružatelji medijske usluge obavješćuju nadležne nacionalne regulatorne vlasti ili tijela o svim promjenama koje mogu utjecati na određivanje nadležnosti u skladu sa stavcima 2., 3. i 4.

5.b Države članice utvrđuju i vode ažuriran popis pružatelja medijskih usluga u svojoj nadležnosti i ukazuju na kriterije utvrđene u stavcima od 2. do 5. na kojima se temelji njihova nadležnost. Države članice Komisiji dostavljaju taj popis, uključujući sva njegova ažuriranja.

Komisija osigurava da su takvi popisi dostupni u centraliziranoj bazi podataka. U slučaju nedosljednosti između popisa Komisija stupa u kontakt s dotičnim državama članicama kako bi se pronašlo rješenje. Komisija osigurava da nacionalne regulatorne vlasti ili tijela imaju pristup toj bazi podataka. Komisija informacije iz baze podataka javno obznanjuje.

5.c Ako se primjenjujući članak 3. ili 4. države članice ne slože o tome koja država članica ima nadležnost, one o tome bez odgode obavješćuju Komisiju.

Komisija može zatražiti od Skupine europskih regulatora za audiovizualne medijske usluge (ERGA) da u skladu s člankom 30.b stavkom 3. točkom (d) dostavi mišljenje o tom pitanju. ERGA to mišljenje dostavlja u roku od 15 radnih dana od kada je Komisija dostavila svoj zahtjev. Komisija na odgovarajući način izvješćuje Odbor za kontakt uspostavljen člankom 29..

Kada Komisija donosi odluku u skladu s člankom 3. stavkom 2. ili člankom 3. stavkom 3. ili člankom 4. stavkom 5. ona odlučuje i o tome koja država članica ima nadležnost.”;

4. članak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 3.

1. Države članice osiguravaju slobodu prijema i na svojem državnom području ne ograničavaju daljnje prijenose audiovizualnih medijskih usluga iz drugih država članica zbog razloga koji su obuhvaćeni područjima koja se usklađuju ovom Direktivom.

2. Država članica može privremeno odstupiti od ovog članka stavka 1. ako se audiovizualnom medijskom uslugom koju pruža pružatelj medijske usluge u nadležnosti druge države članice očito, ozbiljno i teško krši članak 6. stavak 1. točka (a) ili članak 6.a stavak 1. ili se dovodi u pitanje javno zdravlje, ili ona predstavlja ozbiljan i težak rizik od dovođenja javnog zdravlja u pitanje.

Odstupanje iz prvog podstavka podliježe sljedećim uvjetima:

- (a) tijekom prethodnih 12 mjeseci pružatelj medijske usluge već je u barem dva prethodna navrata ostvario jedan ili više slučajeva ponašanja opisanih u prvom podstavku;
- (b) dotična država članica pisanim je putem obavijestila pružatelja medijske usluge, državu članicu koja ima nadležnost nad tim pružateljem i Komisiju o navodnim kršenjima i proporcionalnim mjerama koje namjerava poduzeti ako se takvo kršenje ponovi.
- (c) dotična država članica poštovala je pravo na obranu pružatelja medijske usluge i, konkretno, tom je pružatelju dala priliku da izrazi svoja stajališta o navodnim kršenjima; i

- (d) u savjetovanjima s državom članicom koja ima nadležnost nad pružateljem medijske usluge i s Komisijom nije postignuto sporazumno rješenje u roku od jednog mjeseca otkako je Komisija primila obavijest iz točke (b).

U roku od tri mjeseca od primitka obavijesti o mjerama koje je poduzela dotična država članica i nakon što je zatražila od ERGA-e da dostavi mišljenje u skladu s člankom 30.b stavkom 3. točkom (d), Komisija donosi odluku o tome jesu li te mjere u skladu s pravom Unije. Komisija na odgovarajući način izvješćuje Odbor za kontakt. Ako Komisija odluči da te mjere nisu u skladu s pravom Unije, traži od dotične države članice da po hitnom postupku obustavi dotične mjere.

- 3. Država članica može privremeno odstupiti od stavka 1. ovog članka ako se audiovizualnom medijskom uslugom koju pruža pružatelj medijske usluge u nadležnosti druge države članice očito, ozbiljno i teško krši članak 6. stavak 1. točka (b) ili se dovodi u pitanje javna sigurnost, ili ona predstavlja ozbiljan i težak rizik od dovođenja javne sigurnosti u pitanje, uključujući zaštitu nacionalne sigurnosti i obrane.

Odstupanje iz prvog podstavka podliježe sljedećim uvjetima::

- (a) tijekom prethodnih 12 mjeseci ponašanje iz prvog podstavka dogodilo se je barem u jednom prethodnom slučaju;
- i
- (b) dotična država članica pisanim je putem obavijestila pružatelja medijske usluge, državu članicu koja ima nadležnost nad tim pružateljem i Komisiju o navodnom kršenju i proporcionalnim mjerama koje namjerava poduzeti ako se takvo kršenje ponovi.

Dotična država članica poštuje prava na obranu dotičnog pružatelja medijske usluge i, konkretno, tom pružatelju daje priliku da izrazi svoja stajališta o navodnim kršenjima.

U roku od tri mjeseca od primitka obavijesti o mjerama koje je poduzela dotična država članica i nakon što je zatražila od ERGA-e da dostavi mišljenje u skladu s člankom 30.b stavkom 3. točkom (d), Komisija donosi odluku o tome jesu li te mjere u skladu s pravom Unije. Komisija na odgovarajući način izvješćuje Odbor za kontakt. Ako Komisija odluči da te mjere nisu u skladu s pravom Unije, traži od dotične države članice da po hitnom postupku obustavi dotične mjere.

4. Stavcima 2. i 3. ne dovodi se u pitanje primjena bilo kojeg postupka, pravnog lijeka ili sankcije za dotična kršenja u državi članici koja ima nadležnost nad dotičnim pružateljem medijske usluge.
5. Države članice u hitnim slučajevima mogu najkasnije jedan mjesec nakon navodnog kršenja odstupiti od uvjeta utvrđenih u stavku 3. točkama (a) i (b). U tom se slučaju o poduzetim mjerama u najkraćem mogućem roku obavješćuju Komisija i država članica pod čiju nadležnost spada pružatelj medijske usluge, uz navođenje razloga zbog kojih država članica smatra da postoji hitnost. Komisija preispituje usklađenost priopćenih mjera s pravom Unije u najkraćem mogućem roku. Ako zaključi da su mjere neusklađene s pravom Unije, Komisija od dotične države članice zahtijeva da po hitnom postupku obustavi te mjere.
6. Ako Komisija ne raspolaže informacijama potrebnima za donošenje odluke na temelju stavka 2. ili 3., u roku od jednog mjeseca od primitka obavijesti zahtijeva od dotične države članice sve informacije potrebne za donošenje te odluke. Rok u kojem Komisija treba donijeti odluku suspendira se do trenutka kada država članica dostavi takve potrebne informacije. U svakom slučaju suspenzija roka ne traje dulje od jednog mjeseca.

7. Države članice i Komisija redovito razmjenjuju iskustva i najbolje prakse o postupku iz ovog članka u okviru Odbora za kontakt i ERGA-e.”;

5. članak 4. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 4.

1. Države članice i dalje mogu zahtijevati od pružatelja medijskih usluga u svojoj nadležnosti da poštuju iscrpnija ili stroža pravila u područjima koja se usklađuju ovom Direktivom pod uvjetom da su ta pravila u skladu s pravom Unije.
2. Ako država članica:
 - (a) ostvari svoje pravo iz stavka 1. da donosi iscrpnija ili stroža pravila od interesa za širu javnost, i
 - (b) procijeni da pružatelj medijske usluge u nadležnosti druge države članice pruža audiovizualnu medijsku uslugu koja je u potpunosti ili uglavnom usmjerena prema njezinu državnom području,

može zatražiti od države članice koja ima nadležnost da riješi sve probleme utvrđene u vezi s ovim stavkom. Obje države članice surađuju iskreno i brzo s ciljem postizanja obostrano zadovoljavajućeg rješenja.

Po primitku potkrijepljenog zahtjeva u skladu s prvim podstavkom, država članica koja ima nadležnost traži od pružatelja medijske usluge da poštuje dotična pravila od interesa za širu javnost. Država članica koja ima nadležnost redovito obavještuje državu članicu koja je podnijela zahtjev o koracima koji su poduzeti radi rješavanja utvrđenih problema. U roku od dva mjeseca od primitka zahtjeva država članica koja ima nadležnost obavještuje Komisiju i državu članicu koja je podnijela zahtjev o dobivenim rezultatima i navodi razloge u slučaju nemogućnosti pronalaska rješenja.

Bilo koja od tih država članica u svakom trenutku može pozvati Odbor za kontakt da preispita taj predmet.

3. Dotična država članica može usvojiti primjerene mjere protiv dotičnog pružatelja medijske usluge ako:
 - (a) procijeni da rezultati ostvareni primjenom stavka 2. nisu zadovoljavajući; i

- (b) prikupi dokaze o tome da se dotični pružatelj medijske usluge poslovno nastanio u državi članici koja ima nadležnost kako bi zaobišao stroža pravila u područjima koja se usklađuju ovom Direktivom, koja bi bila primjenjiva na njega da ima poslovni nastan u dotičnoj državi članici; takvi dokazi moraju omogućivati se da se takvo zaobilaženje pravila može opravdano utvrditi, bez potrebe da se dokaže namjera pružatelja medijske usluge da zaobiđe ta stroža pravila.

Takve su mjere objektivno potrebne, primjenjuju se na nediskriminirajući način i razmjerne su ciljevima koji se njima nastoje postići.

- 4. Država članica može poduzeti mjere u skladu sa stavkom 3. samo ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

- (a) država članica obavijestila je Komisiju i državu članicu u kojoj pružatelj medijske usluge ima poslovni nastan da namjerava poduzeti takve mjere i dokazima je potkrijepila osnovu na kojoj temelji svoju procjenu;
- (b) poštovala je prava na obranu dotičnog pružatelja medijske usluge i posebno je tom pružatelju medijske usluge dala priliku da izrazi svoja stajališta o navodnom zaobilaženju pravila i mjerama koje država članica koja je dostavila obavijest planira poduzeti; i

- (c) nakon što je od ERGA-e zatražila da dostavi mišljenje u skladu s člankom 30.b stavkom 3. točkom (d), Komisija je donijela odluku o tome da su mjere u skladu s pravom Unije, a posebno da su procjene koje je izvršila država članica koja poduzima mjere na temelju stavaka 2. i 3. ovog članka ispravno utemeljene; Komisija na odgovarajući način izvješćuje Odbor za kontakt.
5. U roku od tri mjeseca od primitka obavijesti iz stavka 4. točke (a) Komisija donosi odluku o tome jesu li te mjere u skladu s pravom Unije. Ako Komisija odluči da te mjere nisu u skladu s pravom Unije, traži od dotične države članice da se suzdrži od poduzimanja planiranih mjera.

Ako Komisija ne raspolaže informacijama potrebnima za donošenje odluke u skladu s prvim podstavkom, u roku od jednog mjeseca od primitka obavijesti od dotične države članice traži sve informacije potrebne za donošenje te odluke. Rok u kojem Komisija treba donijeti odluku suspendira se do trenutka kada država članica dostavi takve potrebne podatke. U svakom slučaju suspenzija roka ne traje dulje od jednog mjeseca.

6. Države članice osiguravaju odgovarajućim sredstvima u okviru svojeg nacionalnog prava da pružatelji medijskih usluga u njihovoj nadležnosti učinkovito poštuju ovu Direktivu.
7. Direktiva 2000/31/EZ primjenjuje se ako nije drukčije predviđeno ovom Direktivom. U slučaju proturječja između Direktive 2000/31/EZ i ove Direktive, ova Direktive ima jaču pravnu snagu, osim ako je drukčije predviđeno ovom Direktivom.”;

6. umeće se sljedeći članak:

„Članak 4.a

1. Države članice potiču uporabu koregulacije i promicanje samoregulacije putem kodeksa ponašanja donesenih na nacionalnoj razini u područjima koja se usklađuju ovom Direktivom u mjeri u kojoj je to dopušteno njihovim pravosudnim sustavima. Ti kodeksi:
 - (a) takvi su da su široko prihvaćeni od strane glavnih dionika u dotičnim državama članicama;
 - (b) u njima se jasno i nedvosmisleno navode njihovi ciljevi;

- (c) njima se predviđa redovito, transparentno i neovisno praćenje i evaluacija postizanja zacrtanih ciljeva; i
 - (d) njima se predviđa učinkovita provedba, uključujući učinkovite i razmjerne sankcije.
2. Države članice i Komisija mogu poticati samoregulaciju putem kodeksa ponašanja Unije koji su sastavili pružatelji medijskih usluga, pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa ili organizacije koje ih predstavljaju, u suradnji, prema potrebi, s drugim sektorima kao što su industrija, trgovina, profesionalne i potrošačke udruge ili organizacije. Ti su kodeksi takvi da ih široko prihvaćaju glavni dionici na razini Unije i u skladu su sa stavkom 1. točkama od (b) do (d). Kodeksima ponašanja Unije ne dovode se u pitanje nacionalni kodeksi ponašanja.

Komisija u suradnji s državama članicama olakšava razvoj kodeksâ ponašanja Unije, prema potrebi, u skladu s načelima supsidijarnosti i proporcionalnosti.

Potpisnici kodeksa ponašanja Unije podnose nacрте tih kodeksa i njihove izmjene Komisiji. Komisija se savjetuje s Odborom za kontakt u pogledu tih nacрта kodeksa ili njihovih izmjena.

Komisija javno obznanjuje kodekse ponašanja Unije i može ih na odgovarajući način promicati.

3. Države članice i dalje mogu zahtijevati od pružateljâ medijskih usluga u svojoj nadležnosti usklađenost s iscrpnijim ili strožim pravilima u skladu s ovom Direktivom i pravom Unije, među ostalim ako njihove nacionalne neovisne regulatorne vlasti ili tijela zaključe da je dokazano da bilo koji kodeks ponašanja ili njegov dio nije dovoljno učinkovit. Države članice bez odgode prijavljuju takva pravila Komisiji.”;

7. naslov poglavlja III. zamjenjuje se sljedećim:

„Odredbe primjenjive na audiovizualne medijske usluge”;

8. članak 5. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 5.

1. Svaka država članica osigurava da pružatelj medijskih usluga u njezinoj nadležnosti primateljima usluge pruža jednostavan, izravan i neprestan pristup najmanje sljedećim informacijama:

- (a) svojem nazivu;

- (b) geografskoj adresi na kojoj ima poslovni nastan;
 - (c) pojedinostima, uključujući adresu elektroničke pošte ili internetsku stranicu, koje omogućuju brz kontakt na izravan i učinkovit način;
 - (d) državi članici koja ima nadležnost za njega i nadležnih regulatornih vlasti ili tijela ili nadzornih tijela.
2. Države članice mogu donijeti zakonodavne mjere kojima se predviđa da, uz informacije navedene u stavku 1., pružatelji medijskih usluga u njihovoj nadležnosti omogućuju dostupnost informacija koje se odnose na njihovu vlasničku strukturu, uključujući stvarne vlasnike. Takvim mjerama moraju se poštovati dotična temeljna prava, poput privatnog i obiteljskog života stvarnih vlasnika. Takve mjere moraju biti potrebne i proporcionalne i njima se mora nastojati ispuniti cilj od javnog interesa.”;

9. članak 6. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 6.

1. Ne dovodeći u pitanje obvezu država članica da poštuju i štite ljudsko dostojanstvo, države članice na odgovarajuće načine osiguravaju da audiovizualne medijske usluge koje pružaju pružatelji medijskih usluga u njihovoj nadležnosti ne sadržavaju:
 - (a) poticanje na nasilje ili mržnju protiv skupine osoba ili člana neke skupine na temelju bilo kojeg od razloga iz članka 21. Povelje;
 - (b) javno poticanje na počinjenje kaznenog djela terorizma kako je navedeno u članku 5. Direktive (EU) 2017/541.
2. Mjere poduzete u svrhe ovog članka potrebne su i proporcionalne i njima se poštuju prava i načela utvrđena u Povelji.”;

10. umeće se sljedeći članak:

„Članak 6.a

1. Države članice poduzimaju odgovarajuće mjere kako bi osigurale da su audiovizualne medijske usluge koje pružaju pružatelji medijskih usluga u njihovoj nadležnosti, a kojima bi se moglo naštetiti fizičkom, psihičkom ili moralnom razvoju maloljetnika, dostupne samo na način kojim se osigurava da ih maloljetnici u normalnim okolnostima neće čuti ili vidjeti. Takve mjere mogu uključivati odabir vremena emitiranja, alate za provjeru dobi ili druge tehničke mjere. One su razmjerne mogućem štetnom učinku programa.

Sadržaj kojim se uzrokuje najveća šteta, poput neopravdanog nasilja i pornografije, podliježe najstrožim mjerama.

2. Osobne podatke maloljetnika koje su prikupili ili na drugi način dobili pružatelji medijskih usluga u skladu sa stavkom 1. ne obrađuju se u komercijalne svrhe, kao što su izravni marketing, izrada profila i ciljano bihevioralno oglašavanje.
3. Države članice osiguravaju da pružatelji medijskih usluga gledateljima pružaju dovoljno informacija o sadržaju kojim bi se mogao narušiti fizički, psihički ili moralni razvoj maloljetnikâ. U tu svrhu, pružatelji medijskih usluga upotrebljavaju sustav kojim se opisuje moguća štetna priroda sadržaja audiovizualne medijske usluge.

Za provedbu ovog stavka države članice potiču uporabu koregulacije kako je predviđeno u članku 4.a stavku 1.

4. Komisija potiče pružatelje medijskih usluga da razmjenjuju najbolju praksu o kodeksima ponašanja za koregulaciju. Države članice i Komisija mogu poticati samoregulaciju, za potrebe ovog članka, putem kodeksâ ponašanja Unije iz članka 4.a stavka 2.”

11. članak 7. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 7.

1. Države članice bez nepotrebne odgode osiguravaju da se usluge koje pružaju pružatelji medijskih usluga u njihovoj nadležnosti stalno i postupno, korištenjem proporcionalnih mjera čine pristupačnijima osobama s invaliditetom.
2. Države članice osiguravaju da pružatelji medijskih usluga redovito izvješćuju nacionalne regulatorne vlasti ili tijela o provedbi mjera iz stavka 1. Do ... [četiri godine od dana stupanja na snagu ove Direktive o izmjeni] i svake tri godine nakon toga države članice izvješćuju Komisiju o provedbi stavka 1.

3. Države članice potiču pružatelje medijskih usluga da razviju akcijske planove o pristupačnosti u odnosu na stalno i postupno povećanje pristupačnosti svojih usluga osobama s invaliditetom. O svakom takvom akcijskom planu obavješćuju se nacionalne regulatorne vlasti ili tijela.
4. Svaka država članica određuje jedinstvenu, lako pristupačnu, među ostalim i osobama s invaliditetom, i javno dostupnu online kontaktnu točku za pružanje informacija i primanje pritužbi u pogledu svih pitanja pristupačnosti iz ovog članka.
5. Države članice osiguravaju da se hitne informacije, uključujući javne obavijesti i objave u slučajevima prirodne katastrofe, koje su stavljene na raspolaganje javnosti putem audiovizualnih medijskih usluga, pružaju na način koji je pristupačan osobama s invaliditetom.”;

12. umeću se sljedeći članci:

„Članak 7.a

Države članice mogu poduzeti mjere kako bi osigurale primjereno isticanje audiovizualnih medijskih usluga od općeg interesa.

Članak 7.b

Države članice poduzimaju odgovarajuće i proporcionalne mjere kako bi osigurale da se audiovizualnim medijskim uslugama koje pružaju pružatelji medijskih usluga, bez izričite suglasnosti tih pružatelja, prekrivanjem ne nadodaju elementi iz komercijalnih razloga niti se one mijenjaju.

Za potrebe ovog članka države članice utvrđuju regulatorne pojedinosti, uključujući iznimke, osobito u pogledu zaštite legitimnih interesa korisnika, uzimajući istodobno u obzir legitimne interese pružatelja medijskih usluga koji su izvorno pružili audiovizualne medijske usluge.”;

13. članak 9. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 9.

1. Države članice osiguravaju da se audiovizualnim komercijalnim komunikacijama koje pružaju pružatelji medijskih usluga u njihovoj nadležnosti ispunjavaju sljedeći zahtjevi:
 - (a) audiovizualne komercijalne komunikacije lako su prepoznatljive kao takve; prikrivena audiovizualna komercijalna komunikacija zabranjena je;
 - (b) u audiovizualnim komercijalnim komunikacijama ne upotrebljavaju se tehnike utjecaja na podsvijest;

- (c) audiovizualne komercijalne komunikacije:
 - i. ne dovode u pitanje poštovanje ljudskog dostojanstva;
 - ii. ne uključuju niti promiču bilo kakav oblik diskriminacije na temelju spola, rasnog ili etničkog podrijetla, nacionalnosti, vjere ili uvjerenja, invaliditeta, dobi ili spolne orijentacije;
 - iii. ne potiču ponašanje koje šteti zdravlju ili sigurnosti;
 - iv. ne potiču ponašanje kojim se uvelike ugrožava zaštita okoliša;
- (d) zabranjuju se svi oblici audiovizualnih komercijalnih komunikacija za cigarete i druge duhanske proizvode, kao i za elektroničke cigarete i spremnike za ponovno punjenje;
- (e) audiovizualne komercijalne komunikacije za alkoholna pića ne smiju biti posebno usmjerene na maloljetnike ni poticati neumjerenu potrošnju takvih pića;
- (f) zabranjuje se audiovizualna komercijalna komunikacija za lijekove i liječenje koji su dostupni samo na liječnički recept u državi članici u čijoj je nadležnosti pružatelj medijske usluge;

- (g) audiovizualne komercijalne komunikacije ne smiju uzrokovati fizičku, psihičku ili moralnu štetu maloljetnicima; stoga se njima maloljetnicima izravno ne preporučuje kupnja ili najam proizvoda ili usluge iskorištavanjem njihova neiskustva ili lakovjernosti, izravno ih se ne potiče da uvjere svoje roditelje ili druge osobe da kupe robu ili usluge koje se oglašavaju, ne iskorištava se povjerenje maloljetnika u roditelje, učitelje ili druge osobe, niti neopravdano prikazuje maloljetnike u opasnim situacijama.
2. Audiovizualne komercijalne komunikacije za alkoholna pića u audiovizualnim medijskim uslugama na zahtjev, uz iznimku pokroviteljstva i plasmana proizvoda, usklađene su s kriterijima navedenima u članku 22.
3. Države članice potiču uporabu koregulacije i promicanje samoregulacije putem kodeksa ponašanja, kako je navedeno u članku 4.a stavku 1., u vezi s neprimjerenim audiovizualnim komercijalnim komunikacijama za alkoholna pića. Ti su kodeksi usmjereni na učinkovito smanjenje izloženosti maloljetnika audiovizualnim komercijalnim komunikacijama za alkoholna pića.

4. Države članice potiču uporabu koregulacije i promicanje samoregulacije putem kodeksa ponašanja, kako je navedeno u članku 4.a stavku 1., u vezi s neprimjerenim audiovizualnim komercijalnim komunikacijama, koje prate ili su uključene u dječje programe, u pogledu hrane i napitaka koji sadržavaju hranjive tvari te tvari s hranjivim ili fiziološkim učinkom, posebno masti, transmasnih kiselina, soli ili natrija i šećerâ, čije se prekomjerno unošenje u sveukupnu prehranu ne preporučuje.

Ti su kodeksi usmjereni na učinkovito smanjenje izloženosti djece audiovizualnim komercijalnim komunikacijama za takvu hranu i pića. Njima se nastoji osigurati da se takvim audiovizualnim komercijalnim komunikacijama ne ističe pozitivna kvaliteta hranjivih aspekata takve hrane i pića.

5. Države članice i Komisija mogu poticati samoregulaciju za potrebe ovog članka putem kodeksâ ponašanja Unije iz članka 4.a stavka 2.”;

14. članak 10. mijenja se kako slijedi:

(a) stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Audiovizualne medijske usluge ili programi nisu pod pokroviteljstvom društava čija je glavna djelatnost proizvodnja ili prodaja cigareta i drugih duhanskih proizvoda, kao i elektroničkih cigareta i spremnika za ponovno punjenje.”;

(b) stavak 4. zamjenjuje se sljedećim:

„4. Informativni programi i programi o tekućim događajima nisu pod pokroviteljstvom. Države članice mogu zabraniti pokroviteljstvo nad dječjim programima. Države članice mogu odabrati da zabrane prikazivanje pokroviteljskog logotipa tijekom dječjih, dokumentarnih i vjerskih programa.”;

15. članak 11. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 11.

1. Ovaj članak primjenjuje se samo na programe proizvedene nakon 19. prosinca 2009.

2. Plasman proizvoda dopušten je u svim audiovizualnim medijskim uslugama, osim u informativnim programima i programima o tekućim događajima, programima o potrošačkim pitanjima, vjerskim programima i dječjim programima.
3. Programi koji sadržavaju plasman proizvoda ispunjavaju sljedeće zahtjeve:
 - (a) na njihov sadržaj i organizaciju u okviru rasporeda, u slučaju televizijskog emitiranja, ili u okviru kataloga, u slučaju audiovizualnih medijskih usluga na zahtjev, ni u kojem se slučaju ne utječe na način kojim se utječe na odgovornost i uredničku neovisnost pružatelja medijske usluge;
 - (b) ne potiču izravno kupnju ni najam robe ili usluga, posebice putem posebnih promotivnih upućivanja na tu robu ili usluge;
 - (c) u programima se nedopušteno ne ističe dotični proizvod;
 - (d) gledatelji se jasno obavješćuju o postojanju plasmana proizvoda s pomoću odgovarajuće oznake na početku i na kraju programa te kad se program nastavi nakon stanke za oglašavanje kako bi se izbjegla moguća zbunjenost gledatelja.

Države članice mogu se odreći zahtjeva određenih u točki (d), osim u slučaju programa koje je proizveo ili naručio pružatelj medijske usluge ili društvo povezano s tim pružateljem medijske usluge.

4. Programi ni u kojem slučaju ne sadržavaju plasman sljedećih proizvoda:
 - (a) cigareta i drugih duhanskih proizvoda, kao i elektroničkih cigareta i spremnika za ponovno punjenje ili plasman proizvoda društava čija je glavna djelatnost proizvodnja ili prodaja tih proizvoda;
 - (b) posebnih lijekova ili liječenja dostupnih samo na liječnički recept u državi članici u čijoj je nadležnosti pružatelj medijske usluge.”;

16. naslov poglavlja IV. briše se;
17. članak 12. briše se;
18. članak 13. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 13.

1. Države članice osiguravaju da pružatelji medijskih usluga na zahtjev koji su u njihovoj nadležnosti osiguraju najmanje 30 % udjela europskih djela u svojim katalozima i da osiguraju isticanje tih djela.

2. Ako države članice zahtijevaju da pružatelji medijskih usluga pod njihovom nadležnošću financijski doprinose proizvodnji europskih djela, uključujući putem izravnih ulaganja u sadržaj i doprinosa nacionalnim fondovima, one također mogu zahtijevati od pružatelja medijskih usluga koji ciljaju na publiku na njihovim državnim područjima, ali s poslovnim nastanom u drugim državama članicama, da daju takve financijske doprinose koji su proporcionalni i nediskriminirajući.
3. U slučaju iz stavka 2. financijski doprinosi temelje se samo na prihodima ostvarenima u ciljanim državama članicama. Ako država članica u kojoj pružatelj usluga ima poslovni nastan uvede takav financijski doprinos, u obzir uzima sve financijske doprinose koje su uvele ciljane države članice. Svaki financijski doprinos mora biti u skladu s pravom Unije, posebno s pravilima o državnim potporama.
4. Države članice izvješćuju Komisiju do ... [tri godine nakon stupanja na snagu ove Direktive o izmjeni] i svake dvije godine nakon toga o provedbi stavaka 1. i 2.
5. Komisija na temelju podataka dobivenih od država članica i neovisnog istraživanja podnosi izvješće Europskom parlamentu i Vijeću o primjeni stavaka 1. i 2., uzimajući u obzir tržišna i tehnološka kretanja i cilj kulturne raznolikosti.

6. Obveza uvedena na temelju stavka 1. i zahtjev za pružatelje medijskih usluga koji ciljaju na publiku u drugim državama članicama iz stavka 2. ne primjenjuju se na pružatelje medijskih usluga s niskim prometom ili malom publikom. Države članice mogu se također odreći takvih obveza ili zahtjeva ako bi oni zbog prirode ili tematike audiovizualnih medijskih usluga bili neizvedivi ili neopravdani.
 7. Komisija izdaje smjernice za izračunavanje udjela europskih djela iz stavka 1. i definiranja male publike i niskog prometa iz stavka 6. nakon savjetovanja s Odborom za kontakt.”;
19. u članku 19. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:
- „2. Zasebni spotovi za televizijsko oglašavanje i teletrgovinu dopušteni su u sportskim događanjima. Zasebni spotovi za televizijsko oglašavanje i teletrgovinu, osim u prijenosu sportskih događaja, ostaju iznimke.”;

20. u članku 20. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Prijenos filmova snimljenih za televiziju (isključujući serije, serijale i dokumentarne filmove), kinematografskih djela i informativnih programa može se prekinuti televizijskim oglašavanjem, teletrgovinom, ili oboma, jednom za svako planirano razdoblje od najmanje 30 minuta. Prijenos dječjih programa može se prekinuti televizijskim oglašavanjem jednom za svako planirano razdoblje od najmanje 30 minuta, pod uvjetom da je planirano trajanje programa dulje od 30 minuta. Prijenos teletrgovine zabranjen je tijekom dječjih programa. Televizijsko oglašavanje ili teletrgovina ne umeću se tijekom vjerskih obreda.”;

21. članak 23. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 23.

1. Udio kratkih spotova za televizijsko oglašavanje i teletrgovinu u razdoblju između 6:00 i 18:00 sati ne smije prekoračivati 20 % tog razdoblja. Udio kratkih spotova za televizijsko oglašavanje i teletrgovinu u razdoblju između 18:00 i 24:00 sati ne smije prekoračivati 20 % tog razdoblja.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se na sljedeće:

- (a) najave televizijske kuće u vezi s vlastitim programima i pratećim proizvodima izravno izvedenim iz tih programa ili s programima i audiovizualnim medijskim uslugama drugih subjekata koji pripadaju istoj grupi televizijskih kuća;
- (b) najave pokroviteljstva;
- (c) plasmane proizvoda;
- (d) neutralne okvire između uredničkog sadržaja i spotova za televizijsko oglašavanje ili za teletrgovinu te između pojedinačnih spotova.”;

22. poglavlje VIII. briše se;

23. umeće se sljedeće poglavlje:

„Poglavlje IX.a

Odredbe primjenjive na usluge platformi za razmjenu videozapisa

Članak 28.a

1. Za potrebe ove Direktive pružatelj usluge platformi za razmjenu videozapisa s poslovnim nastanom na državnom području države članice u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2000/31/EZ u nadležnosti je te države članice.

2. Smatra se da pružatelj usluga platformi za razmjenu videozapisa koji nema poslovni nastan na državnom području države članice prema stavku 1. ima poslovni nastan na državnom području države članice za potrebe ove Direktive ako taj pružatelj usluga platformi za razmjenu videozapisa:
- (a) ima matično društvo ili društvo kći s poslovnim nastanom na državnom području te države članice; ili
 - (b) dio je grupe, a drugo društvo iz te grupe ima poslovni nastan na državnom području te države članice.

Za potrebe ovog članka:

- (a) „matično društvo” znači društvo koje kontrolira jedno ili više društva kćeri;
- (b) „društvo kći” znači društvo koje je pod kontrolom matičnog društva, uključujući sva društva kćeri krajnjeg matičnog društva;
- (c) „grupa” znači matično društvo, sva njegova društva kćeri i sva druga društva koja su u pogledu organizacije ekonomski i pravno povezana s njima.

3. Za potrebe primjene stavka 2., ako matično društvo, društvo kći ili druga društva iz grupe imaju poslovne nastane u različitim državama članicama, smatra se da pružatelj usluge platformi za razmjenu videozapisa ima poslovni nastan u državi članici u kojoj njegovo matično društvo ima poslovni nastan ili, ako ono nema poslovni nastan u toj državi članici, u državi članici u kojoj društvo kći ima poslovni nastan ili, ako ono nema poslovni nastan u toj državi članici, u državi članici u kojoj poslovni nastan ima drugo društvo iz grupe.
4. Za potrebe primjene stavka 3., ako postoji više društava kćeri i svako od njih ima poslovni nastan u različitim državama članicama, smatra se da pružatelj usluga platformi za razmjenu videozapisa ima poslovni nastan u državi članici u kojoj je jedno od društava kćeri započelo svoju aktivnost, pod uvjetom da zadržava stabilnu i učinkovitu vezu s gospodarstvom te države članice.

Ako postoji više drugih društava koja su dio grupe i svako od njih ima poslovni nastan u različitoj državi članici, smatra se da pružatelj usluga platformi za razmjenu videozapisa ima poslovni nastan u državi članici u kojoj je jedno od tih društava započelo svoju aktivnost, pod uvjetom da zadržava stabilnu i učinkovitu vezu s gospodarstvom te države članice.

5. Za potrebe ove Direktive članak 3. i članci od 12. do 15. Direktive 2000/31/EZ primjenjuju se na pružatelje usluga platformi za razmjenu videozapisa za koje se smatra da imaju poslovni nastan u državi članici u skladu sa stavkom 2. ovog članka.
6. Države članice uspostavljaju i vode ažurirani popis pružatelja usluga platformi za razmjenu videozapisa koji imaju ili za koje se smatra da imaju poslovni nastan na njihovu državnom području i naznačuju na kojim se kriterijima, utvrđenima u stavicama od 1. do 4., temelji njihova nadležnost. Države članice Komisiji dostavljaju taj popis, uključujući sva njegova ažuriranja.

Komisija osigurava da su takvi popisi dostupni u centraliziranoj bazi podataka. U slučaju nedosljednosti između popisa Komisija stupa u kontakt s dotičnim državama članicama kako bi se pronašlo rješenje. Komisija osigurava da nacionalne regulatorne vlasti ili tijela imaju pristup toj bazi podataka. Komisija informacije iz baze podataka javno obznaniuje.

7. Ako se primjenjujući ovaj članak dotične države članice ne slože o tome koja država članica ima nadležnost, one o tome bez odgode obavješćuju Komisiju. Komisija može zatražiti od ERGA-e da u skladu s člankom 30.b stavkom 3. točkom (d) dostavi mišljenje o tom pitanju. ERGA to mišljenje dostavlja u roku od 15 radnih dana od kada je Komisija dostavila svoj zahtjev. Komisija na odgovarajući način izvješćuje Odbor za kontakt.

Članak 28.b

1. Ne dovodeći u pitanje članke od 12. do 15. Direktive 2000/31/EZ, države članice osiguravaju da pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa koji su u njihovoj nadležnosti poduzmu odgovarajuće mjere u pogledu zaštite:
 - (a) maloljetnika od programa, videozapisa koje su generirali korisnici i audiovizualnih komercijalnih komunikacija kojima bi se moglo naštetiti njihovu fizičkom, psihičkom ili moralnom razvoju u skladu s člankom 6.a stavkom 1.;
 - (b) šire javnosti od programa, videozapisa koje su generirali korisnici i audiovizualnih komercijalnih komunikacija koje sadrže poticanje na nasilje ili mržnju protiv skupine osoba ili člana neke skupine na temelju bilo kojeg od razloga iz članka 21. Povelje;

- (c) šire javnosti od programa, videozapisa koje su generirali korisnici i audiovizualnih komercijalnih komunikacija koje imaju sadržaj čije širenje čini aktivnost koja je kazneno djelo na temelju prava Unije, a to su javno poticanje na počinjenje kaznenog djela terorizma kako je određeno u članku 5. Direktive (EU) 2017/541, kaznena djela u vezi s dječjom pornografijom kako su određena u članku 5. stavku 4. Direktive 2011/93/EU Europskog parlamenta i Vijeća¹ i kaznena djela koja se odnose na rasizam i ksenofobiju kako su određena u članku 1. Okvirne odluke 2008/913/PUP.
2. Države članice osiguravaju da pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa koji su u njihovoj nadležnosti ispunjavaju zahtjeve iz članka 9. stavka 1. s obzirom na audiovizualne komercijalne komunikacije koje ti pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa stavljaju na tržište, prodaju i uređuju.

Države članice osiguravaju da pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa koji su u njihovoj nadležnosti poduzimaju odgovarajuće mjere za ispunjavanje zahtjeva iz članka 9. stavka 1. s obzirom na audiovizualne komercijalne komunikacije koje ti pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa ne stavljaju na tržište, prodaju ili uređuju, uzimajući u obzir ograničeni nadzor koji te platforme za razmjenu videozapisa provode nad tim audiovizualnim komercijalnim komunikacijama.

¹ Direktiva 2011/93/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o suzbijanju seksualnog zlostavljanja i seksualnog iskorištavanja djece i dječje pornografije te o zamjeni Okvirne odluke Vijeća 2004/68/PUP (SL L 335, 17.12.2011., str. 1.).

Države članice osiguravaju da pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa jasno obavijeste korisnike kada programi i videozapisi koje su generirali korisnici sadrže audiovizualne komercijalne komunikacije, pod uvjetom da je dana izjava o takvim komunikacijama u skladu sa stavkom 3. trećim podstavkom točkom (c) ili pružatelj ima saznanja o toj činjenici.

Države članice potiču uporabu koregulacije i promicanje samoregulacije putem kodeksâ ponašanja, kako je navedeno u članku 4.a stavku 1., čiji je cilj učinkovito smanjenje izloženosti djece audiovizualnim komercijalnim komunikacijama u pogledu hrane i napitaka koji sadržavaju hranjive tvari te tvari s hranjivim ili fiziološkim učinkom, posebno masti, transmasne kiseline, soli ili natrij i šećere, čije se prekomjerno unošenje u sveukupnu prehranu ne preporučuje. Tim se kodeksima ujedno osigurava da se takvim audiovizualnim komercijalnim komunikacijama ne ističe pozitivna kvaliteta hranjivih aspekata takve hrane i pića.

3. Za potrebe stavaka 1. i 2. odgovarajuće mjere utvrđuju se s obzirom na prirodu sadržaja o kojem je riječ, štetu koju može prouzročiti, obilježja kategorije osoba koje treba zaštititi kao i prava i legitimne interese o kojima se radi, uključujući one pružatelja usluga platformi za razmjenu videozapisa i korisnika koji su izradili ili učitali sadržaj, kao i interes šire javnosti.

Države članice osiguravaju da svi pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa koji su u njihovoj nadležnosti primjenjuju takve mjere. Te mjere moraju biti izvedive i proporcionalne te se njima uzimaju u obzir opseg usluga platformi za razmjenu videozapisa i priroda usluge koja se pruža. Te mjere ne dovode do nikakvih mjera ex ante kontrola ili filtriranja sadržaja pri učitavanju, koji nisu u skladu s člankom 15. Direktive 2000/31/EZ. Za potrebe zaštite maloljetnikâ, predviđene u ovom članku stavku 1. točki (a), sadržaj kojim se uzrokuje najveća šteta podliježe najstrožim mjerama za kontrolu pristupa.

Te se mjere sastoje, prema potrebi, od sljedećega:

- (a) uključivanja zahtjevâ iz stavka 1. u uvjete usluga platformi za razmjenu videozapisa i njihove primjene u tim uvjetima;
- (b) uključivanja zahtjevâ iz članka 9. stavka 1. za audiovizualne komercijalne komunikacije koje pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa ne stavljaju na tržište, ne prodaju niti uređuju, u uvjete usluga platformi za razmjenu videozapisa te njihove primjene u tim uvjetima;

- (c) postojanja funkcionalnosti za korisnike koji učitavaju videozapise koje su generirali korisnici da izjave sadrže li takvi videozapisi audiovizualne komercijalne komunikacije, ako to znaju ili se može razumno očekivati da znaju;
- (d) uspostave i primjene transparentnih mehanizama prilagođenih korisnicima kojima korisnici platforme za razmjenu videozapisa mogu prijaviti ili naznačiti dotičnom pružatelju usluge platforme za razmjenu videozapisa sadržaj iz stavka 1. pružen na njegovoj platformi;
- (e) uspostave i primjene sustava s pomoću kojih pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa objašnjavaju korisnicima platformi za razmjenu videozapisa koji je učinak prijavljivanja i označivanja iz točke (d);
- (f) uspostave i primjene sustava za provjeru dobi za korisnike usluga platformi za razmjenu videozapisa u odnosu na sadržaj kojim bi se moglo naštetiti psihičkom, fizičkom ili moralnom razvoju maloljetnika;
- (g) uspostave i primjene sustava jednostavnih za uporabu kojima se korisnicima platformi za razmjenu videozapisa omogućuje da ocijene sadržaj iz stavka 1.;
- (h) osiguravanja sustavâ za roditeljsku kontrolu koji su pod kontrolom krajnjeg korisnika u pogledu sadržaja kojim bi se moglo naštetiti fizičkom, psihičkom ili moralnom razvoju maloljetnika;

- (i) uspostave i primjene transparentnih i učinkovitih procedura jednostavnih za uporabu za bavljenje pritužbama korisnika pružatelju usluga platformi za razmjenu videozapisa u odnosu na provedbu mjera iz točaka od (d) do (h) te za njihovo rješavanje;
- (j) predviđanja učinkovitih mjera i alata za razvoj medijske pismenosti i podizanje svijesti korisnikâ o tim mjerama i alatima.

Osobne podatke maloljetnika koje su prikupili ili na drugi način dobili pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa u skladu s trećim podstavkom točkama (f) i (h) ne obrađuje se u komercijalne svrhe, kao što su izravni marketing, izrada profila i ciljano bihevioralno oglašavanje.

- 4. Za potrebe provedbe mjera iz stavaka 1. i 3. ovog članka države članice potiču uporabu koregulacije kako je predviđeno u članku 4.a stavku 1.
- 5. Države članice uspostavljaju potrebne mehanizme za ocjenjivanje primjerenosti mjera iz stavka 3. koje su poduzeli pružatelji usluga platformi za razmjenu videozapisa. Države članice ocjenu tih mjera povjeravaju nacionalnim regulatornim vlastima ili tijelima.

6. Države članice mogu uvesti mjere za pružatelje usluga platformi za razmjenu videozapisa koje su detaljnije ili strože od mjera iz stavka 3. ovog članka. Pri donošenju takvih mjera države članice ispunjavaju zahtjeve utvrđene primjenjivim pravom Unije poput onih iz članaka od 12. do 15. Direktive 2000/31/EZ ili članka 25. Direktive 2011/93/EU.
7. Države članice osiguravaju da su mehanizmi za izvansudsko rješavanje sporova dostupni za rješavanje sporova između korisnika i pružatelja usluga platformi za razmjenu videozapisa povezanih s primjenom stavaka 1. i 3. Takvim se mehanizmima omogućuje nepristrano rješavanje sporova, a korisniku se ne uskraćuje pravna zaštita predviđena nacionalnim pravom.
8. Države članice osiguravaju da korisnici mogu ostvarivati svoja prava pred sudom u vezi s pružateljima usluga platformi za razmjenu videozapisa u skladu sa stavcima 1. i 3.
9. Komisija potiče pružatelje usluga platformi za razmjenu videozapisa da razmjenjuju najbolju praksu o kodeksima ponašanja za koregulaciju iz stavka 4.
10. Države članice i Komisija mogu poticati samoregulaciju putem kodeksa ponašanja Unije iz članka 4.a stavka 2.”;

24. naslov poglavlja XI. zamjenjuje se sljedećim:

„Regulatorne vlasti i tijela država članica”

25. članak 30. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 30.

1. Svaka država članica imenuje jedno ili više nacionalnih regulatornih vlasti, tijela, ili oboje. Države članice osiguravaju da su ona pravno odvojena od vlade i funkcionalno neovisna o svojim vladama i o bilo kojem drugom javnom ili privatnom tijelu. Time se ne dovodi u pitanje mogućnost država članica da uspostave regulatore koji izvršavaju nadzor nad različitim sektorima.
2. Države članice osiguravaju da nacionalne regulatorne vlasti ili tijela izvršavaju svoje ovlasti nepristrano i transparentno te u skladu s ciljevima ove Direktive, posebno medijskim pluralizmom, kulturnom i jezičnom raznolikosti, zaštitom potrošača, pristupačnosti, nediskriminacijom, pravilnim funkcioniranjem unutarnjeg tržišta i promicanjem poštenog tržišnog natjecanja.

Nacionalne regulatorne vlasti ili tijela ne traže ni ne primaju upute od nekog drugog tijela u vezi s izvršavanjem zadaća koje su im dodijeljene u skladu s nacionalnim pravom kojim se provodi pravo Unije. Time se ne sprečava nadzor u skladu s nacionalnim ustavnim pravom.

3. Države članice osiguravaju da su nadležnosti i ovlasti nacionalnih regulatornih vlasti ili tijela kao i načini utvrđivanja njihove odgovornosti jasno definirani u pravu.
4. Države članice osiguravaju da nacionalne regulatorne vlasti ili tijela imaju odgovarajuće financijske i ljudske resurse te izvršne ovlasti za učinkovito izvršavanje svojih zadaća i za doprinos radu ERGA-e. Države članice osiguravaju da se nacionalnim regulatornim vlastima ili tijelima omoguće vlastiti godišnji proračuni koji se javno obznanjuju.
5. Države članice u svojem nacionalnom pravu utvrđuju uvjete i postupke za imenovanje i razrješenje čelnikâ nacionalnih regulatornih vlasti i tijela ili članova kolegijalnog tijela koji ispunjavaju tu funkciju, uključujući trajanje mandata. Postupci su transparentni, nediskriminirajući i njima se jamči traženi stupanj neovisnosti. Čelnik nacionalne regulatorne vlasti ili tijela ili članovi kolegijalnog tijela koje ispunjav tu funkciju unutar nacionalne regulatorne vlasti ili tijela mogu biti razriješeni ako više ne ispunjavaju uvjete potrebne za izvršavanje svojih dužnosti, kako je unaprijed propisano na nacionalnoj razini. Odluka o razrješenju valjana je opravdana i podliježe prethodnoj obavijesti te se stavlja na raspolaganje javnosti.

6. Države članice osiguravaju učinkovite žalbene mehanizme na nacionalnoj razini. Žalbeno tijelo, koje može biti sud, neovisno je o stranama u žalbenom postupku.

Do rješenja žalbe primjenjuje se odluka nacionalnog regulatorne vlasti ili tijela, osim ako su odobrene privremene mjere u skladu s nacionalnim pravom.”

26. Umeću se sljedeći članci:

„Članak 30.a

1. Države članice osiguravaju da nacionalne regulatorne vlasti ili tijela poduzimaju odgovarajuće mjere kako bi jedna drugoj i Komisiji pružile informacije potrebne za primjenu odredaba ove Direktive, osobito njegovih članaka 2., 3. i 4.
2. U kontekstu razmjene informacija u skladu sa stavkom 1., kada nacionalne regulatorne vlasti ili tijela prime informaciju od pružatelja medijskih usluga u njihovoj nadležnosti o tome da će on pružati uslugu potpuno ili većinom usmjerenu na publiku u drugoj državi članici, nacionalna regulatorna vlast ili tijelo u državi članici koja ima nadležnost obavješćuje nacionalnu regulatornu vlast ili tijelo ciljane države članice.

3. Ako regulatorna vlast ili tijelo države članice na čije je državno područje usmjeren pružatelj medijskih usluga u nadležnosti druge države članice regulatornoj vlasti ili tijelu države članice u čijoj je nadležnosti taj pružatelj usluga pošalje zahtjev koji se odnosi na njegove djelatnosti, potonja vlast ili tijelo čini sve u svojoj moći da zahtjev riješi u roku od dva mjeseca, ne dovodeći u pitanje strože rokove primjenjive na temelju ove Direktive. Kada se to od nje zatraži, regulatorna vlast ili tijelo ciljane države članice regulatornoj vlasti ili tijelu države članice koja ima nadležnost pruža sve informacije koji bi mogle biti korisne za rješavanje zahtjeva.

Članak 30.b

1. Osniva se Skupina europskih regulatora za audiovizualne medijske usluge (ERGA).
2. Sastavljena je od predstavnika nacionalnih regulatornih vlasti ili tijela u području audiovizualnih medijskih usluga koji snose glavnu odgovornost za nadziranje audiovizualnih medijskih usluga ili, ako nema nacionalne regulatorne vlasti ili tijela, drugih predstavnika izabranih u okviru njihovih postupaka. Predstavnik Komisije sudjeluje na sastancima ERGA-e.

3. ERGA obavlja sljedeće zadaće:

(a) pruža usluge tehničke stručnosti Komisiji u:

- njezinoj zadaći da osigura usklađenu provedbu ove Direktive u svim državama članicama,
- pitanjima povezanim s audiovizualnim medijskim uslugama u okviru njezine nadležnosti;

(b) razmjenjuje iskustva i najbolju praksu u pogledu primjene regulatornog okvira za audiovizualne medijske usluge, među ostalim u pogledu pristupačnosti i medijske pismenosti;

(c) surađuje i pruža članovima informacije potrebne za primjenu ove Direktive, posebno u pogledu članaka 3., 4. i 7.;

(d) na zahtjev Komisije daje mišljenja o tehničkim i činjeničnim aspektima pitanja na temelju članka 2. stavka 5.c, članka 3. stavaka 2. i 3., članka 4. stavka 4. točke (c) i članka 28.a stavka 7.

4. ERGA donosi svoj poslovnik.”;

27. članak 33. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 33.

Komisija prati države članice u primjeni ove Direktive.

Najkasnije do ... [četiri godine nakon stupanja na snagu ove Direktive o izmjeni] i svake tri godine nakon toga Komisija podnosi Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru izvješće o primjeni ove Direktive.

Najkasnije do ... [osam godina nakon stupanja na snagu ove Direktive o izmjeni] Komisija podnosi Europskom parlamentu i Vijeću ex post evaluaciju, prema potrebi popraćenu prijedlozima za preispitivanje, ove Direktive i njezine dodane vrijednosti.

Komisija propisno obavješćuje Odbor za kontakt i ERGA-u o radu i aktivnostima onog drugog.

Komisija osigurava da se informacije dobivene od država članica o bilo kojoj mjeri koju su poduzele u područjima koja se usklađuju ovom Direktivom priopćuju Odboru za kontakt i ERGA-i.”;

28. umeće se sljedeći članak:

„Članak 33.a

1. Države članice promiču mjere za razvoj vještina povezanih s medijskom pismenošću.
2. Do ... [četiri godine od dana stupanja na snagu ove Direktive o izmjeni] i svake tri godine nakon toga države članice izvješćuju Komisiju o provedbi stavka 1.
3. Komisija nakon savjetovanja s Odborom za kontakt izdaje smjernice u vezi s opsegom takvih izvješća.”.

Članak 2.

1. Države članice stavljaju na snagu zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s ovom Direktivom do ... [21 mjesec nakon stupanja na snagu ove Direktive o izmjeni].
One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih odredaba.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja.

2. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 3.

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 4.

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Strasbourgu

Za Europski parlament
Predsjednik

Za Vijeće
Predsjednik